సీరియల్

విషసర్పాల సికిందర్

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఫ్లాప్ అయిందని వాళ్ళకు తెలుసు. ఇప్పుడేం చేస్తున్నారు?"

"ఆ స్కూటర్ని ఫాలో కాలేకపోయాం, బాస్. కొంతదూరంలోనే మిస్ అయిపోయింది. మీకేదైనా మెసేజ్ అందిందేమోనని...."

"ఆ స్కూటర్ నంబర్ 6878 **A P T.** ముందు మీ కారుదనుకున్నారు వాళ్ళు. ఇప్పుడు రెండిట్లో దేనిదైనా కావచ్చని అనుకుంటున్నారు. బెదిరి చావకండి, మిమ్మల్నెవరూ పట్టుకోలేరు. మీరా స్కూటర్ని ఎలాగైనా పట్టుకోండి. ఆమెని క్యాచ్ చేయండి. లేకపోతే శంభూ, నిన్ను యాసిడ్లో పడేస్తాను...."

శంభూనాథ్ ఆందోళనగా ఫోన్ పెట్టేశాడు.

అతనికి కొంచెం దూరంలోనే టెలిగ్రాఫ్ కౌంటర్లో యువర్ బ్రదర్ డైడ్, స్టార్టు ఇమ్మీడియట్లీ—అని బుక్ చేసి ఒకోడాకి, విషాదంగా కదిలాడక్కడ్నించి ఇరవైఏళ్ళ ముకేష్.

అతను తల వంచుకుని చకచకా బయటికొచ్చేసి, ఎడమపక్క గేటుకేసి అడుగులేయసాగాడు.

అక్కడే శంభూనాథ్ కోసం కారులో తన దండుతో ఎదురు చూస్తున్న జింబో ఉలిక్కిపడి, "హో.... ఈ ముఖేష్ ఇక్కడేం చేస్తున్నాడు?" అన్నాడాశ్చర్యంగా.

సరిగ్గా అప్పుడే ముఖేష్ అతన్ని చూశాడు, కారుని చూశాడు, కారులో మిగిలినవాళ్ళనీ చూశాడు, అతడి ముఖంలో రక్తం వేగంగా ప్రసరించింది. స్తబ్దుడయి పోయాడు.

"ముఖేష్ ఎవరు?" అడిగాడొకడు.

"ఆ దారూవాలా బార్‌లో నౌకరు!" తేరుకుంటూ అన్నాడు జింబో. "అదిగో నన్ను చూశాడు....గుర్తు పట్టాడు.... వెళ్ళిపోతున్నాడు!"

ముఖేష్ గేటులోంచి భయపడి, నిలువునా వణికి పోతూ గబగబా వెళ్ళిపోతున్నాడు. వెళ్తూ అతను మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. కారలాగే వుంది. అతను నెంబర్ ప్లేట్‌ని చూసి వేగంగా జనంలో కలిసి వెళ్ళిపో సాగాడు.

అప్పుడే శంభూనాథ్ బయటికొస్తున్నాడు.

"హాయ్....కమాన్!" అరిచాడు జింబో చేత్తో పిలుస్తూ.

శంభూనాథ్ వురికి వచ్చి కారెక్కాడు, "ఏమిటి? ఏం జరిగింది?"

"కొంప మునిగింది!"

"ఏం జరిగింది?"

"ఆ దారువాలా నౌకరు మనల్ని చూశాడు!"

"ఎక్కడ?"

"అదిగో వెనక్కి వెళ్ళిపోతున్నాడు...." డ్రైవర్ని చూశాడు జింబో, "సులేమాన్! డ్రైవ్ ఫాస్టు! హిట్

హిహ్హా!"

సులేమాన్ స్టార్టు చేసి వెనక్కి తిప్పాడు కారుని. వేగం పెంచి దూకించాడు రామకృష్ణ థియేటర్ల వైపు.

అది చూసి ముఖేష్ పరుగు ప్రారంభించాడు.

థియేటర్ గేటులోకి దూరిపోయి, అవతలి గేటు దగ్గరికి వురకసాగాడు.

సులేమాన్ వేగంగా కారుని గేటులోకి తిప్ప బోయాడు—

"యూ ఆర్ ఫూల్!" అరిచాడు శంభునాథ్, అతన్ని వారిస్తూ, "ఏం చేస్తున్నావ్ నువ్వు తెలుసా! వాడికి డాష్ ఇస్తే మన నెంబర్ చూస్తారెవరైనా— దొరికిపోతాం! వదిలెయ్ వాడ్ని—"

సులేమాన్ ఆపేస్తూ, "అయితే మనమీ కారొది లేయాలిప్పుడు....!" అన్నాడు.

"అవసరంలేదు. వీడు ప్రాణభయంతో వున్నాడు. వాడి సేట్ కి ఏంచుకు జరిగిందో బాగా తెలుసు వాడికి. నెంబర్ల జోలికి పోడు. తిప్పు కారు!"

"ఎక్కడికి?" జింబో అడిగాడు.

శంభూనాథ్ అరిచాడు, "సుహాసిని ఇంటికి!"

"అక్కడికా!"

"అవును, ఇప్పటికే ఆలస్యమయి వుండొచ్చు, పోనివ్వు త్వరగా!"

జింబో ఆయోమయంగా చూశాడు కారు దూసుకు పోతూంటే.

అవతలి గేటులోంచి సందులో పడ్డ ముఖేష్, జి.పి.ఓ. కేసి వురికి, అప్పుడే వస్తూన్న చార్మినార్ బస్సెక్కేశాడు.

జాన్ అక్కడ కారాపి దిగాడు—

డ్రింక్ మోర్ బార్ తలుపు మూసి వుంది.

తలుపుమీద కొట్టి, కొన్ని క్షణాలు యెదురుచూశాక, తలుపు తీసి చూశాడు కిషోర్. అతను జాన్‌ని చూసి చటుక్కున పక్కకి తొలిగాడు, "రండి, సాబ్" అంటూ.

జాన్ లోపలికెళ్ళాడు.

"సాబ్, డ్రింక్ తీసుకుంటారా?"

"ఇవ్వు, కిషోర్...." అలసటగా అన్నాడు జాన్, టేబిలుముందు కూర్చుంటూ.

లోపలంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది.

కిషోర్ రెండు నిమిషాల్లో తిరిగి వచ్చాడు, ట్రేలో గ్లాసుతో వెనుక రఫీ వచ్చాడు.

డ్రింక్ తీసుకుంటూ జాన్, "ముఖేష్ ఏడీ?" అనడిగాడు.

"పోస్టాఫీసుకెళ్ళాడు సాబ్, టెలిగ్రాం ఇవ్వడానికి" చెప్పాడు రఫీ.

జాన్ అతన్ని చూశాడు. "ఓహ్, మీ సేట్ గురించి నాకూ బాధగా వుంది. చాలా తోడ్పడ్డాడు పోలీసులకి...రఫీ ఉదయం వచ్చినప్పుడు నేనొక విషయం అడగడం మర్చిపోయాను."

"ఏమిటి సాబ్?"

"ఇక్కడికొచ్చే కష్టమర్లందరూ మీకు తెలుసా?"

రఫీ, కిషోర్‌లు మొహాలు చూసుకున్నారు.

"కొంతమంది తెలుసు, సాబ్" ఇద్దరూ చెప్పారు.

"వాళ్ళలో అనుమానించదగ్గ వాళ్ళున్నారా?"

"తెలియదు, సాబ్. చెప్పడం కష్టం."

"రాత్రి మీ రెప్పటివరకున్నారు?"

"పదకొండు వరకే, సాబ్."

"ఇక్కడికెవరైనా బ్లాక్ అంబాసిడర్‌లో రావడం చూశారా ఎప్పుడైనా?"

"లేదు సాబ్, చూడలేదు."

"APT 6878."

"లేదు సాబ్, చూడలేదు."

"మీ సేట్ డైరీలాంటిది వుంచుకుంటాడా?"

"లేదు సాబ్, అన్నీ జ్ఞాపకం వుంచుకుంటాడు."

జాన్ నీరసంగా చూశాడు, తాగడం పూర్తిచేస్తూ, "వెల్, బ్లూ కలర్ మెటాడార్ వ్యాను ఎప్పుడైనా ఇక్కడికొచ్చిందా?"

"లేదు సాబ్, ఎప్పుడూ రాలేదు."

"రఫీ, కిషోర్, మీరు భయపడవల్సిన అవసరంలేదు. వివరాలు చెప్తే మీకే ప్రమాదం రాదు."

"భయపడడం లేదు, సాబ్. మీకు సహాయపడాలనే అనుకుంటున్నాం."

"సరే, అలాటి వెహికల్స్‌లో ఎవరైనా వస్తే వెంటనే మీరు పోలీసులకి ఫోన్ చేయాలి, తెలిసిందా?"

"అలాగే చేస్తాం, సాబ్."

ఫోన్ మోగిందొక్కసారి.

కిషోర్ వెళ్ళి ఎత్తాడు.

జాన్ అతన్ని చూస్తూ కూర్చున్నాడు. అతను మాట్లాడి, ఏదో విని, కళ్ళు పెద్దవి చేశాడు. "అరె, ముఖేష్ భాయ్, అలాగా! ఎక్కడ?...ఎప్పుడు? అలాగే అలాగే.... చెప్తాను, వెంటనే చెప్పేస్తాను....నువ్వక్కడే వుండు! ఎక్కడికీ వెళ్ళకు...."

అగ్రనింకేన్తో మాట్లాడి ఫోన్ పెట్టేసి, వురికి వచ్చాడు జాన్ దగ్గిరికి. "సాబ్, తెలిసింది! ఆ కారెవరిదో తెలిసింది! అందులో ఒకడ్ని గుర్తుపట్టాడట ముఖేష్—ఆ కారు నెంబర్ కూడా చూశాడట!"

"ఎక్కడున్నాడిప్పుడు?"

"అఫ్జల్‌గంజ్ బస్ స్టేషన్ నుంచి ఫోన్ చేశాడు, సాబ్! అక్కడే వున్నాడు! వాళ్ళు చంపడానికి వెంటపడ్డారట! తప్పించుకుని పారిపోయాడట!" అని ముఖేష్ ఫోనులో చెప్పిన వివరాలు జాన్‌కు చెప్పాడు.

జాన్ విసురుగా వెళ్ళి ఫోనెత్తాడు. ఒక నెంబర్ తిప్పి, "కంట్రోల్ రూం—" అన్నాడు ఆతృతగా.

* * *

శంకర్ తిరిగి కారు దగ్గరకొచ్చి, "ఇంట్లో ఎవరూ లేరు, తాళంతీసి వచ్చాను...." అన్నాడు గబగబా.

వెంటనే శంభూనాథ్ కారుదిగి, జింబోతో వేగంగా కదిలాడా ఇంటివైపు. ఇద్దరూ గేటులోంచి లోపలికి నడిచి, మెట్లెక్కి వరండా చేరుకొని, తీసివున్న హాలు తలుపులోంచి లోపలికెళ్ళిపోయారు.

జింబో వెంటనే తలుపు మూశాడు.

శంభూనాథ్ వాచీ చూసుకుని, ఇంట్లో చుట్టూ చూసి, వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చున్నాడు. మళ్ళీ అసహనంగా లేచి, వాచీ చూసుకుని, అటూ ఇటూ పచార్లు చేయసాగాడు, చేతులు వెనుక కట్టుకొని.

జింబో చిత్రంగా చూడసాగాడు అతన్ని. ఫోను మోగింది ఒక్కసారి.

శంభూ వెళ్ళి రిసీవర్ జాగ్రత్తగా ఎత్తి చెవి దగ్గర పెట్టుకుంటూ, మాట్లాడవద్దని చేత్తో సూచించాడు

జింబోకి.

"హలో .... సతీష్?" అంది అవతలి నుంచి ఒక గొంతు.

శంభూనాథ్ వెంటనే పలికాడు, "నేను సతీష్ నే!"

"ఎవరూ?"

"నరేన్ కుమార్ ని. నేను మీకు తెలియదు. మీ చెల్లెల్ని ఇందాక రక్షించుకొచ్చాను....మీరేం భయపడకండి. ఆమె ఇక్కడ క్షేమంగానే వుంది..."

"ఎక్కడ?"

"డిఫెన్స్ అకాడెమీ దగ్గర హనుమాన్ టెంపుల్ వుంది తెలుసా? అక్కడున్నాం. ఆ ముఠాని వదిలించుకున్నాం! ఇప్పుడే ప్రమాదం లేదు! మీరు వెంటనే బయల్దేరి వస్తారా....ఏం చేయాలో ఆలోచిద్దాం...." శంభూనాథ్ మిశ్చివస్ గా నవ్వుకుంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

జింబో నోరు తెరచుకుని చూస్తున్నాడు.

"ఎలా మార్చాను గొంతు?" అన్నాడు శంభూనాథ్ భుజాలెగరేస్తూ.

"యూ ఆర్ జీనియస్!....హై — హయ్యా! హై — హయ్యా! జయమ్ము నిశ్చయమ్మురా, భయమ్ము లేదురా.." డాన్స్ చేయపోగాడు జింబో.

"ఆగు!" అన్నాడు శంభూనాథ్ మళ్ళీ ఫోనెత్తుతూ.

"బాస్, ఎనీ మెసేజ్?" అన్నాడు రెస్పాన్స్ రాగానే.

"బ్రూట్స్, మీ కారు నెంబర్ ఎలా తెలిసిపోయింది వాళ్ళకి?"

శంభూ అదిరిపడ్డాడు. "బాస్....ఏమంటున్నారూ?"

మళ్ళీ అదే అరుపు అవతలనుంచి.

"ఎలా—ఎలా తెలిసింది, బాస్?"

"నాకేం తెలుసు? నన్నడక్క! వచ్చి చెప్పు ఎలా జరిగిందో! వాళ్ళకి చిక్కి ఏదైనా చెప్పారంటే చంపేస్తాను!

శంభూనాథ్‌కి చెమటలు పట్టేస్తున్నాయి. "లేదు బాస్, చిక్కాము! కారుని వదిలేస్తాం! గుడ్ న్యూస్ బాస్...."

"ఏమిటి?"

"ఆమె ఎక్కడుందో తెలిసింది!"

"నిజం చెప్తున్నావా?"

"నిజం, బాస్, అక్కడికే పోతున్నాం! బస్సెక్కి పోతాం...."

"విష్‌యూ గుడ్ లక్. ఆమెని తీసుకు రండి."

"థాంక్యూ, బాస్!" ఫోన్ పెట్టేసి చెమటలు తుడుచుకున్నాడు శంభూనాథ్.

అతను జింబోకి సైగచేసి, పరుగుతీశాడు బయటికి.

* * *

"ఇప్పుడు మనకేం కాదు, సతీష్ వొచ్చేస్తున్నాడు.." అన్నాడు నరేన్‌కుమార్.

సుహాసిని తల వంచుకుని నేల చూపులు చూస్తోంది.

మ్యాటరాపి ఆ గుడి మెట్లమీద కూర్చునివున్నారిద్దరూ, రోడ్డుమీద వచ్చేపోయే మిలిటరీ వాహనాల్ని చూస్తూ.

నరేన్ మనసు ఇప్పుడు ఎటెటో తేలిపోతోంది....

సుహాసిని అలా తలవంచుకునే కూర్చుని వుంది శిలలా. ఆమెను మాట్లాడించాలని, నవ్వించాలని విశ్వప్రయత్నమూ

చేసి నరేన్, లాభంలేక ఆమెనే గమనిస్తూ కూర్చు న్నాడు మౌనంగా.

ఆమెని తీసుకుని బయల్దేరినప్పట్నించీ ఆమె ఒక్క మాట పలకలేదు—ఇందాక తమ ఇంటి ఫోన్ నెంబర్ తప్ప. అదీ ఎంతో బలవంతంమీద.

"సుహాసినీ, నన్నింతగా నిరసిస్తున్నావా?" అడిగేడతను రాస్సేపటికి, ఆమెనలాగే సూటిగా చూస్తూ.

ఆమె అలాగే వుంది, తలెత్తలేదు.

"ఇలా చూడు..నా కళ్ళలోకి. నీ కళ్ళలో ఏముందో చూడనీ. ఓహ్, నన్నిలా చంపకు సుహాసినీ! చిత్రవధ చేయకు..."

అప్పుడామె చివాల్న తలెత్తి అతని కళ్ళలో కళ్ళు పెట్టి కణకణలాడే చూపులు చూసింది.

నరేన్ బెదిరిపోయాడు. అప్రయత్నంగా దూరంగా జరిగాలు.

"ఓ గాడ్! నన్ను ద్వేషించకు, సుహాసినీ! చచ్చి పోతాను—"

ఆమె చటుక్కున ముఖం తిప్పుకుని రోడ్డుమీదా, చెట్లనీ తీక్షణంగా చూడసాగింది. ఆమె గుండెలు ఎగ సెగసి పడుతున్నాయి. ముక్కు పుటాలు అదురు తున్నాయి. పెదవులు వణుకుతున్నాయి....ముఖ కండ రాలు బిగుసుకుంటున్నాయి.

గాభరాపడ్డాడు నరేన్—దుఃఖం కట్టలు తెంచుకో బోతోందా? కోపాన్ని ప్రజ్వరిల్లబోతోందా?

"తలూపు, నామీద కోపంలేదని తలూపు. సుహాసినీ, ప్లీజ్, ఒక్కమాట మాట్లాడు.... నేను నీవాడ్నని చెప్పు....నీ గుండెలో చోటుందని....ఇప్పుడైనా..."

సుహాసిని చటుక్కున తల పైకెత్తి చూడసాగింది, కదులుతున్న మబ్బుల్ని. అవి మళ్ళీ వర్షం కురిపించేటట్లున్నాయి..ఆమె కళ్ళు వర్షించేటట్లు లేవు. అవి శుష్కించి వున్నాయి.

అతడి ముఖం ఎరుపెక్కింది. పిడికిలితో రాతిమీద కొట్టాడు. ఓహ్, డామిట్! ఏం చేస్తున్నాడు తను? ఎందుకిలా పిచ్చిగా ప్రవర్తిస్తున్నాడు? ఇప్పుడామెకి చెప్పాల్సినమాటలా అవి? ఆమె పరిస్థితి ఏమిటి? ఆమె ఆలోచనలేమిటి? బ్లడీఫూల్ని. డర్టీ ఫెలోని, ఇంత సిల్లీగా ప్రవర్తించడమా తను?

టేకిటీజీ మనసా, టేకిటీజీ.

మరి కొంచెం ఓపిక, సహనం. ఆమెకు కొంత సమయమివ్వు. ఆమె అటర్ కన్ఫ్యూజన్లో వుందిప్పుడు.... ఆలోచించుకోనీ. అప్పటి ఆవేశం చూపలేదుగా? ఈ మౌనం అంగీకారంగానే .... పోనీ అర్ధాంగీకారంగానే తీసుకో. ఆమె నీదే....తప్పక నీదే అవుతుంది....కుదుటపడు!

తేరుకుంటూ అతను ఆమెవైపు ఓ చూపు విసిరాడు. ఆమె మనిషేనా అనిపించిందతనికి...

ఆ సమయంలోనే ఆ గుడి వెనుకకు చేరుకున్నారు వాళ్ళు ఆరుగురూ.

ఆ కంటోన్మెంట్ ప్రాంతం నిర్మానుష్యంగానే వుంటుందెప్పుడూ, అప్పుడొకటీ అప్పుడొకటీ వెహికల్స్ వెళ్తూ. ఆ చుట్టుపక్కల చాలావరకు బయట ప్రదేశాలే, మైదానాలు.

శంభూనాథ్ అనుచరులకి ఆదేశాలిస్తున్నాడు! మీరు ముగ్గురూ - జింబో, సులేమాన్, శంకర్ - ముందు

కళ్ళండి. జాగ్రత్త! వాడి దగ్గర రివాల్వర్ వుంది - స్టీవెన్స్ దగ్గర లాక్కుని చంపింది. వెళ్ళండి, క్షణంలో జరిగిపోవాలి!"

"ఓ. కే!" వాళ్ళు ముగ్గురు కదిలారు.

శంభూనాథ్ మిగిలిన ఇద్దరివైపు తిరిగాడు. "సుభాష్, సంతోష్—మీరిద్దరూ వెళ్ళి ఏదైనా జీపు నాపండి. వాళ్లొచ్చేలోపు తీసుకొచ్చేయాలి!"

"ఓ.కే!" వాళ్ళు కూడా కదిలారు.

మొదటి జట్టు గుడిముందుకి, రెండో జట్టు దూరంగా రోడ్డుమీదికి.

రోడ్డుమీద దూరంగా వస్తూ కనిపించిన ఒక జోంగా జీపును చూసి, విసురుగా కదిలారు. సుభాష్, సంతోష్‌లు రోడ్డు మధ్యకి—చేతులు జేబుల్లో పెట్టుకొని.

ఆ జీపులో ఇద్దరు ఆర్మీ ఆఫీసర్లు నవ్వుకుంటూ, కులాసాగా కబుర్లతో తమ నివాసానికి సాగిపోతున్నారు....

అది సమీపిస్తూంటే సుభాష్, సంతోష్‌లు ఇంకా దగ్గరయ్యారు. మరి కొంతదూరముందనగా, అది వేగం తగ్గిపోతూ నెమ్మదిగా వచ్చి ఆగింది, రోడ్డు మధ్య చేతులూపుతున్న వాళ్ళముందు.

అంతే, అప్పుడు వాళ్ళు మెరుపు వేగంతో జీపు చెరో వైపుకు కదిలారు .... ఇక్కడ సుహాసిని ఉలిక్కిపడి లేచింది నరేన్ ముఖంలో భయాందోళనల్ని చూసి. క్షణంలో అతని శరీరంలో నాలుగుచోట్ల రంధ్రాలు ఏర్పడి రక్తం చిమ్మడం చూసింది. విరుచుకుపడిపోతూనే, అప్పుడతని చేతిలో ప్రత్యక్షమైన రివాల్వర్‌తో తన వెనుక ఇద్దరు నేలకూలడం చూసింది....

సుహాసిని అతన్ని వళ్ళోకి లాక్కుంటూ, "ఓహ్....

నరేన్ ....నువ్వెందుకొచ్చావు...అసలు..." అని మాత్రం అనగలిగిందామె.

వెనుకనుంచి రెండు చేతులు ఆమెని అమాంతంగా లేపుకుపోయాయి. ఆమె నరేన్‌ని వదిలేసింది. అతడామెని గుడి వెనక్కి ఎత్తుకుపోతున్నాడు శరవేగంగా....

చూపులకు అందినంతవరకు ఆమె కళ్ళు చూశాయి చురకత్తుల్లా మెరుస్తూ నరేన్‌ని, అతడి అంతాన్ని. 'నన్ను ద్వేషించకు సుహాసినీ...' అతని అంతిమ కోర్కెని...

ఆర్మీ ఆఫీసర్ల శవాల్ని పొదల్లోకి ఈడ్చేసి జీపెక్కారు సుభాష్, సంతోష్‌లు. రోడ్డు దిగి వేగంగా గుడి వెనుకకు డ్రైవ్ చేసుకొచ్చారు. శంభూనాథ్, జింబోలు, స్పృహలేని సుహాసిని దేహాన్ని జీపులో పడేసి, ధడాలున ఎక్కి కూర్చున్నారు.

జీపు స్టార్టయి జువ్వలా దూసుకుపోసాగింది...

* * *

సరిగ్గా గంట తర్వాత ఆ కారు—బ్లాక్ అంబాసిడర్ APL 4698 సుహాసిని ఇంటిప్రాంతాల కనుగొనబడింది.

వెంటనే రిజిస్ట్రేషన్ చెకింగ్ జరిగింది. కానీ ఆ నెంబరుగల కారు ఎవరికీ లేదు. అవి ఫేక్ నెంబర్లు. జాన్‌ని నిరాశ ఆవరించింది.

ఆ తర్వాత కాస్సేపటికి డిఫెన్స్ అకాడమీ దగ్గర హనుమాన్ టెంపుల్ ముందు శవాల రిపోర్టందింది.

శవాల్ని గుర్తించగానే సుహాసిని గురించి ఆందోళన మరింత ఎక్కువైంది పోలీసు వర్గాల్లో.

అప్పుడు అక్కడే పొదల చాటున మరి రెండు శవాలు గొడ్ల కాపరి రిపోర్టు చేయగానే మొత్తం కన్టోన్మెంటులో సంచలనం రేగింది. ఆర్మీ ఆఫీసర్ల హత్యలు

ఇట్టే పరిస్థితిని బోధపర్చాయి.

క్షణాలమీద వాళ్లు ప్రయాణించిన వెహికల్ నెంబర్ ప్రతి పోలీస్ స్టేషన్ కీ ట్రాన్స్‌మిట్ చేయబడింది. మొత్తం డిపార్టుమెంట్ లక్ష్యం అదే అయింది. కానీ దాని అయిపు వాళ్ళెంత ప్రయత్నించినప్పటికీ లేదు—

"వెల్, వాళ్ళ సాధరం మనకు తెలియదు. ఆ వెహికల్ అక్కడికే చేరివుంటుంది, సుహాసినితో సహా!" అనుకున్నాడు జాన్, నిస్పృహతో.

• • •

పదిహేడు గంటలు.

అంటే దాదాపు ముప్పావురోజు.

ఇలాటి వాతావరణం మధ్య ఇన్ని గంటలు—ఏకాంతంగా గడపడం మాటలు కాదు. అందులోనూ బందీయై బయటి సంబంధాలు మృగ్యమై, గాలీ వెలుతురు చొరని బందీఖానలో.

దుర్భరం!

కసురుకున్నాడు లాల్.

కసురుకునీ, కసురుకునీ, అతను రాత్రినుంచీ అలసిపోయి వున్నాడు.

అడుగు దూరం కదిలే వీలులేదు. కాలికి కడియం తొడిగి దానికి గొలుసు అతికించి వుంది. ఆ గొలుసుని పడుకున్న కాట్ కే చుట్టి తాళం వేసివుంది.

బానిసలనాటి కాలం గుర్తొస్తోంది.

కంటిమీద కునుకులేదు. కడుపులో ఆకలిలేదు. ఆలోచనలకి అంతులేదు.

రాత్రినుంచీ అలా పడివున్నాడు మంచంమీద.

యెప్పుడో తెల్లారాక ఎవడో వచ్చి బ్రెడ్, పాలు, పళ్ళూ పెట్టి పోయాడు.

ఒక దినపత్రిక పారేసి పోయాడు.

ఒక రేడియో చెవి దగ్గర ఆన్ చేసి పోయాడు.

వాడు మాట్లాడడంలేదు. లాల్ వాడి ప్రవర్తనకి అవమానం ఫీలవుతూ అయిష్టంగానే ఆహారం తీసుకున్నాడు. ఫ్యాను గాలిలో ఫ్లోరసెంట్ ట్యూబ్ కాంతిలో పేపరు చదివి రిలాక్స్ అవుతూ ట్రాన్సిస్టర్ విన్నాడు.

పేపర్లో విషయాలు ఆందోళనపర్చాయి.

మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటూ పదినిమిషాలకి ప్రాంతీయ వార్తల్లో కోర్టు దగ్గర దౌర్జన్యకాండ తెలుసుకున్నాడు. తప్పించుకున్న సుహాసిని కోసం దుండగులు వెతుకుతున్నారని తెలుసుకున్నాడు. ఆ తర్వాత ఏమైందీ ఇంకా తెలియదు.

మళ్ళీ ఆరుగంటల పదిహేను నిమిషాలకి వినాలి.

ఇంకో గంటన్నర ఆగాలి.

నిట్టూరుస్తూ లాల్, ముఖం రుద్దుకుంటూంటే, తలుపు తీస్తున్న అలికిడయింది. అతడి చేతిలో చాలా వస్తువులున్నాయి. అతను నవ్వుతూ వచ్చి వాటిని పక్కనే టేబుల్ మీద సర్దసాగాడు.

ఒక బ్రాందీ సీసా, కాఫీ పాట్, నీళ్ళ జగ్గు, ప్లేటులో చపాతీలు, జాం బాటిల్ ఒకటి, సిగరెట్లు, టవల్ మొదలైనవి...

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ సర్, మిమ్మల్ని నిర్లక్ష్యం చేసినందుకు చింతిస్తున్నాను...." అన్నాడతను దగ్గరకొచ్చి చేతులు కట్టుకొని.

ఇతను ఉదయం వచ్చినవాడు కాడు. లాల్ అతన్ని ఆసక్తిగా చూశాడు. అతన్ని చూసి అప్రయత్నంగా నవ్వు వచ్చింది.

"థాంక్యూ సర్, మీరు అర్థం జేసుకున్నందుకు."

అతను సీసా విప్పి గ్లాసులో ఒలికించాడు బీరుని. దాన్ని లాల్ కిస్తూ "మా ఆతిథ్యంలో ఇక మీాకే లోటు రాదు, సర్. మా పనుల్లో వుండిపోయి మిమ్మల్ని అలక్ష్యం చేశాం. ఇకనుంచి మీ సేవకుడ్ని నేను" అన్నాడు.

"నాకెందుకింత మర్యాద?" అన్నాడు లాల్, లేచి అందుకుంటూ.

"ఆజ్ఞ సర్, పైనుంచి."

"ఎవరు పైన?"

"బాస్."

"ఎవరాయన?"

"బాస్."

"పేరేమిటి?"

"బాస్. ఎక్స్క్యూజ్ మీ సర్, ఒక్క క్షణం...." అతను చకచకా బయటికెళ్ళిపోయాడు.

లాల్ తాగడం పూర్తిచేసి, చపాతీలు అందుకున్నాడు. జామ్ కలుపుకుని తింటోంటే వచ్చాడా మనిషి, ఈసారి పెద్ద కేసెట్ రికార్డర్తో.

"మీ కన్ని సౌకర్యాలు సమకూర్చబడతాయి, సర్. మీరు మీ ఇంట్లో వున్నట్లే భావించండి...." దాన్ని టేబుల్ మీద వుంచుతూ అన్నాడు.

"నీ పేరేమిటి?" అడిగాడు లాల్ నవ్వుతూ.

"జింబో, సర్."

వింతగా చూశాడతన్ని లాల్. "ఆఫ్రికానించి వచ్చావా?"

"లేదు, సర్. ఈ ఆంధ్రాలోనే పుట్టాను. నా పేరుకో చిన్న చరిత్ర వుంది, సర్."

"ఏమిటది?"

"నేను పుట్టగానే మా అమ్మ నాకు 'అంజిగాడ'ని పేరు పెట్టాలనుకుందిట, సర్. కానీ నాన్న 'బోస్ బాబు' అన్నాడట. చివరికిద్దరూ పోట్లాడుకుని 'జింబో' అని రాజీకొచ్చారట, సర్.... పేరు సార్వజనీయాలు. మీ పేరు విన్స్టీన్ అన్నా ఆశ్చర్యపోను, సర్."

"నువ్వు పేరుకు తగ్గట్టే వున్నావు."

నవ్వాడు జింబో. "ఉండాలి, సర్ — ఆకారం, రూపురేఖలు — పేరుకు తగ్గట్టు."

"బాగా మాట్లాడతావ్."

"మూడ్‌నిబట్టి, సర్. లేకపోతే చాలా మితభాషిని. కాని మృతభాష కాదు సర్, నాది. నేను చాలా చాలా గ్రంధాలు చదివి జీర్ణించుకున్నవాడిన్ని. చెప్పమంటారా సర్, కొన్ని?"

"చూడు జింబో, ఇప్పుడు నా మనసేం బాగాలేదు."

"సర్....?"

"వెళ్ళి ఓక్‌హౌస్ నవలలు పట్టుకొస్తున్నావా, కాస్సేపు నవ్వుకుంటూ మనసు తేలికబర్చుకుంటాను?"

"దట్ గ్రేట్ హ్యూమరిస్టు!"

"అవును, పట్టుకొస్తావా?"

"తప్పకుండా!" జింబో ప్లేటు తీసుకుని, కప్పులో కాఫీ పోసిచ్చాడు, "ఇక పాట వేస్తాను, సర్, మీ మనసు

తేలికవుతుంది....ఏ పాట కావాలి, సర్? చాహేకా—కామిలా—బేవఫా—తేరే ప్యార్ మే—వేయమంటారా, సర్? నా ఇష్టం."

"ప్రేమలో దెబ్బ తిన్నావా?"

"దెబ్బలో కూడా తియ్యదనం తెలుసా సర్, మీకు?"

"పూర్వం."

"అయితే పాట వినండి."

"వద్దు, ప్రేమగీతాలు వద్దు. దేశభక్తి గీతాలు వుంటే వేయ్."

"సారీ సర్, అది మా ఆశయాలకి వ్యతిరేకం. ఈ పాట వినండి, సర్....ఎవరివో నీ వెవరివో....ఘంటసాల వారి గాన మాధుర్యం, సర్."

"జింబో....నా ప్రాణం తియ్యకు."

"ఓ.కే, సర్. మీరు వద్దంటే వద్దు."

సిగరెట్ అందించాడు జింబో. కప్పు కింద పెట్టి లాల్ తీసుకున్నాడు. జింబో గ్యాస్ లైటర్‌తో దాన్ని వెలిగించాడు.

"పకరెస్టు తీసుకోండి, సర్. మీకు ఆయుష్షు."

"అదేమిటి?"

"మీరిలాగే తిరిగి వెళ్ళాలనేది మా కాంక్ష."

"అదెప్పుడు?"

"మేము పంపినప్పుడు."

"ఎంత టైము తీసుకుంటుంది?"

"చెప్పలేం, రోజులు పట్టవచ్చు. మా పనులన్నీ పూర్తికావాలి. మీరు వేరే ప్రయత్నాలు చేసే అవసరం లేదు. మేమే క్షేమంగా తిరిగి పంపుతాం. మీ దగ్గర

వస్తువులు తీసుకున్నందుకు మన్నించండి. అవి తిరిగి ఇచ్చేస్తాం. చిన్న మనవి. మీ గోళ్లు కూడా కత్తిరించాం చూసుకోండి—ప్రెస్క్రిప్షన్‌లో మమ్మల్ని రక్షించేది కుదరా."

లాల్ చూసుకున్నాడు. "ఓహ్, బాగున్నాయి. గ్రాఫు కూడా చేస్తే బాగుండేది."

"సారీ సర్, ఇక్కడ బార్బర్ లేడు."

"ఓ.కే. నువ్వెళ్ళు, చాలా థాంక్స్."

జింబో ట్రేలో వస్తువులు పెట్టుకుని వెళ్ళిపోతూ, ఆగి తిరిగాడు. "చిన్న రహస్యం, సర్."

"ఏమిటి?"

"ఆమెని తీసుకొచ్చా."

"ఎవరిని?"

"సుహాసినిని."

లాల్ ముఖం బిగుసుకుంది, "ఓహ్, ఐసీ.... దేనికి?"

"తెలుసుకుంటారు" నవ్వాడు జింబో, "మీకు పరిచయం చేస్తాను."

కలవరంగా, ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్న లాల్‌ని వదిలేసి, నిష్క్రమించాడు జింబో.

• • •

"హత్య! హత్య! బాబోయ్, గదిలో శవం వుంది!" దబదబ పరుగెత్తుకొచ్చి నిలువునా వణికిపోతూ అరిచాడు రూం బాయ్, కౌంటర్ దగ్గర.

క్లర్కులిద్దరూ తటాలున తలెత్తి చూశారు.

"ఏం కూశావ్?" అన్నాడొకడు.

"హత్య, సార్! ముప్పైయో నెంబర్ గదిలో శవం వుంది!"

క్లర్కులిద్దరూ పకపకా నవ్వారు. "వీడికి మతి

చెడింది! వద్దురా అంటే హారర్ సినిమాలు చూస్తాడు.... రాత్రి చూశాడు" అన్నాడు క్లర్క్.

"నిజం సార్, నమ్మండి! ఆయన కిందపడివున్నాడు! గుండెలో కత్తి వుంది!"

వాళ్ళిద్దరు రూం బాయ్‌ని సీరియస్‌గా చూశారు. ఎందుకో వాడి మాటలు నమ్మాలనిపించింది, ముహం చూస్తే.

"పద రాజ్, సంగతేమిటో చూద్దాం" అన్నాడొకడు లేస్తూ.

ఇద్దరూ కదిలారు. రూం బాయ్ వెనుక రాగా, మెట్లెక్కి మూడో అంతస్తు చేరుకున్నారు. ముఫై నెంబర్ గది ఆ చివర్లో వుంది. ఇద్దరూ వెళ్ళి జాగ్రత్తగా ఒక రెక్క తీసివున్న తలుపులోంచి చూశారు. తటాలున ఒక అడుగు వెనక్కి వేశారు.

"నిజమే వీడు చెప్పింది!"

వాళ్ళు వూపిరి బిగపట్టి చూస్తున్నారు లోపలికి. అతను గది మధ్యలో పడివున్నాడు, గుండెలో కత్తి దిగి.

మొన్న రాత్రే అతను హోటల్లో గది తీసుకున్నాడు. ఇవ్వాళ హతుడయ్యాడు.

అతని పేరు భగవంతురావు, బిజినెస్ మాగ్నెట్.

• • •

ఆ రెండు రోజుల వర్షానికి యెక్కడ వున్నారో, ఇవ్వాళ ఉదయం తిరిగి యధావిధిగా తయారయ్యారు యాచకులూ, సోమరులూ, కోఠి ఫిరోజ్ గాంధి పార్కులో.

ఈ పార్కు ఎప్పుడూ వీళ్ళతోనే నిండివుంటుంది. వీళ్ళు స్వర్గంలో వ్యాహ్యాళి భరింప శక్యంకానిది కాబట్టి,

డిగ్నిఫైడ్ పౌరులా ఛాయలకి వెళ్ళేరు.

అక్కడ ఒక సోమరిని ఒక యాచకుడు వేధిస్తున్నాడు. యాచకులకి కామన్ సెన్స్ వుండనట్టే, వాళ్ళని వెంటేసుకు తిరగడానికి సోమరులకి సివిక్ సెన్స్ వుండదు.

సోమరి నడుస్తున్నాడు, యాచకుడు వెంటపడుతున్నాడు.

"నీకూ నాకూ తేడా ఏమిటో తెలుసా?" అడిగాడు సోమరి చటుక్కున ఆగి.

"ఏమిటి?" అన్నాడు యాచకుడు, తెలీదన్నట్టు తలూపి.

"సిగ్గు!" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు సోమరి.

యాచకుడు అర్థం జేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ, మళ్ళీ వెంటపడ్డాడు.

సోమరి ఒకచోట ఆగిపోయి చూస్తున్నాడు. అతని ముఖంమీద తమాషా నవ్వు వెలిసింది. యాచకుడికి చూపిస్తూ, "అదేమిటో చెప్పుకో చూద్దాం!" అన్నాడు.

యాచకుడు కుతూహలంగా ముందుకు వచ్చి చూస్తూ, అదిరిపడి వెనక్కి దూకాడు. "శవాలు! అవి శవాలు! బాబోయ్—"

సోమరి పకపకా నవ్వాడు. "ఎందుకలా బెదురుతావ్, నువ్వే చంపేశావ్!"

"లేదు—నేను చంపలేదు—నేనెందుకు చంపుతాను—వాళ్ళెవరో నాకు తెలియదు—" వణికిపోతున్నాడు యాచకుడు.

సోమరి అలాగే నవ్వుతున్నాడు, "నీలాటివాడే చంపి వుంటాడు. తిండికోసం!"

"ఓర్నాయనో! ఓరిబాబో! నాకేం తెలీదు! నేనేం చంపలేదు!" పరుగెత్తసాగాడు అక్కడ్నించి యాచకుడు,

ఎదురైన అందరినీ హెచ్చరిస్తూ.

రానున్న అపాయం చూసి, యాచకులతో పాటు సోమరులంతా ఉడాయించేశారు అక్కడ్నించి. క్షణాల్లో ఖాళీ అయిపోయింది పార్కంతా.

కానీ ఈ సోమరి మాత్రం శవాల్నే చూస్తున్నాడు, గడ్డం నిమురుకుంటూ.

"పాపం, అన్నదమ్ముల్లె వుంటారు ..." జాలిపడ్డాడు.

గుండెల్లో కత్తులు దిగి, ఆ పొదల్లో పడివున్నారు అన్నదమ్ములు. వాళ్ళ పేర్లు జగదీష్, మోహన్‌లు.

• • •

ఈ జీవితాంతం ఈ యత్నం ఆగవు ఏ క్షణం.

అనుక్షణం క్షీణం క్షీణం ఆయుక్షీణం—ఛఛ—

ఆమెచూర్ కవిగారు కసి తీస్తున్నాడు పదాలతో.

రేపు జరిగే సమ్మేళనంలో తన కవిత వినిపించాల్సి వుంది మరి.

శ్రోతల నించి ట్రెమండస్ రెస్పాన్స్‌ని కూడా పొందవల్సి వుంది.

మరిప్పుడు చూస్తే సృష్టి జరగడంలేదు—ఏమిటి దారి?

మనిషికి ఒకటే హృదయం....అన్నట్టు—మనసుకు ఒక్కటే మూడ్ వుంటే ఎంత బాగుండేది?

ఇహ లాభంలేదనుకుంటూ కలం మూసేసి, ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ లేచాడు.

'దిల్ సుఖ్ నగర్' అని ఏ మహానుభావుడు నామకరణం చేశారో గానీ, ఇక్కడ ఎవరి 'మననూ సుఖం'గా లేదనడానికి తన కేసునే నిదర్శనంగా తీసుకోవల్సి వుంటుంది.

రెండు నిమిషాల తర్వాత అతను మూడ్‌ని వెతు

తొక్కుంటూ సాగిపోతున్నాడు, సైకిల్ మీద.

సైకిలు తొక్కుతూ, కొత్తగా ఏర్పడ్డ హౌసింగ్ బోర్డు కాలనీ దాటేసి, సన్నని బాటగుండా దూరంగా దారితీస్తున్నాడు బయలు ప్రదేశానికి. అలాటి ప్రదేశాలే అతనికి మూడ్ నిస్తాయట!

అతడి మనసు అలాగే భావాల్ని అన్వేషిస్తూ, పదాల్ని అల్లుకుంటూ విహరిస్తోంది వేరే లోకంలో.

ఆ మెచూర్ కవి రవీందర్ తన కవితలోని రెండో పాదాన్ని—క్షణ క్షణం అనుక్షణం అయుక్షణం—అని మార్పుచేస్తే ఎలా వుంటుందని ఆలోచిస్తూ ధడాలున దేనికో గుద్దేసి, ధభీమని కిందపడ్డాడు—సైకిలుతో సహా.

'పదధ్యానంలో ప్రమాదం—' పాదం తట్టిందతనికి.

దేనిమీద పడ్డాడో తెలుసుకోగానే విచిత్ర ధ్వని చేశాడు.

ఆలకించడానికి శ్రోతలు లేరు మరి.

విన్యాసాలు చేస్తూ పైకి లేచి, సైకిలు వదిలేసి, నోటి కందిన రెండు పద్యపాదాలతో పరుగులంకించుకున్నాడు.

'కాదిది కల ఈ కళేబరం—లేదిక రేపు కవి సమ్మేళనం!'

అతను అదృశ్యమయ్యాడు—అదృష్టవంతుడు.

ఇక్కడ — బాటమీద కాళ్ళు జాపి, వెల్లకిలా విప్పారిన కళ్ళతో చూస్తోంది, వాచ్ మన్ వరదయ్య శవం.

అతని గుండెలో కత్తి దిగబడి వుంది.

* * *

ఆ వీధిలో బీడీ వెలిగించుకుని అర్జున్ సింగ్ గంభీరంగా వడుస్తున్నాడు. అతన్ని చూస్తూనే చాలామంది అదృశ్య మవుతున్నారు. వాళ్ళెవరో అతనికి తెలుసు, వెధవలు.

అవసరమున్నప్పుడు కాళ్ళు పట్టుకుంటారు, అదిగేటప్పుడు పత్తా లేకుండా పోతారు. ఛూ, తిట్టుకున్నాడతను ఉమ్మేస్తూ. ఈ ప్రపంచంలో అప్పిచ్చినవాడంత పిచ్చివాడు లేడు!

అతనొక ఇంటిముందాగి తలుపు కొట్టాడు, జవాబు లేదు.

అతను కోపంతో తలుపుని తన్నాడు. ఛుక్కున తెరచుకున్నాయి రెక్కలు.

అతను లోపలికి చూశాడు, యెవరూ కన్పించలేదు.

వీధిలో జనం అతన్ని దొంగచాటుగా గమనిస్తున్నారు.

అతను లోపలికి వెళ్ళి, "వస్తావా బయటికి?" అని అరిచాడు.

ఎవరూ రాలేదు.

అతను వాకిట్లో నడిచి ముందు కిటికీ దగ్గరాగాడు. అది తెరిచే వుంది. అందులోంచి చూస్తూ, "బయటికి రా, మస్తాన్!" అన్నాడు.

అప్పుడు కన్పించాడు మస్తాన్ — గదిలో నేలమీద, గుండెలో కత్తితో.

"బాప్రే, మర్ గయా!" అతను గబగబా అక్కడ్నించి కదిలాడు.

అర్జున్ సింగ్ అదరాబాదరా అదృశ్యమవడాన్ని వింతగా చూశారు అక్కడివాళ్ళు.

* * *

"ఎవరన్నారు?" అన్నాడు జాన్ చురుగ్గా ఇన్ స్పెక్టర్ కృష్ణన్ని చూస్తూ.

"శవాలంటున్నాయి!" అన్నాడు కృష్ణన్ సిగరెట్ పీలుస్తూ, "అన్నీ ఒకేలా వున్నాయి. ఈ

అయిదు హత్యలూ ఒకేరకమైన కత్తులతో, ఒకే పద్ధతిలో జరిగాయి. కత్తులన్నీ అలాగే వదిలివున్నాయి, గుండెల్లో దింపి. వాటి పిడులన్నిటిమీదా పాము బొమ్మ ముద్రించి వుంది. వాటన్నిటికీ లేబుల్స్ కట్టి వున్నాయి. ఆ లేబుల్స్‌మీద వివరాలు. వీటినిబట్టి ఇవన్నీ ఒకే వ్యక్తి చేత జరిగాయని అనుకోవచ్చు."

"ఆ వ్యక్తి సుహాసినే అంటారు?"

"నిస్సందేహంగా. డైమండ్ హోటల్‌లోంచి వస్తున్నప్పుడు ఆమెని ఒక ఆటో డ్రైవర్ కళ్లారా చూశానంటున్నాడు. పత్రికల్లో ఆమె ఫోటో అతనికి బాగా గుర్తుందట. ఆమె సుహాసినీయే అని నమ్మకంగా చెప్తున్నాడు."

"శవాలింకా హాస్పిటల్లో వున్నాయా?"

"వున్నాయి."

"అయితే వెళ్ళి చూద్దాం. ముందు హోటల్ డైమండ్‌కి—" అన్నాడు జాన్ లేస్తూ.

ఇద్దరూ కారులో ప్రయాణిస్తున్నారు. అప్పుడు కృష్ణన్ అన్నాడు, "లాల్ జాడ ఇంకా తెలియలేదా, జాన్?"

"నో, ఇంకా లేదు, కృష్ణన్."

"ఏమైపోయాడు మనిషి?"

జాన్ మాట్లాడలేదు, అతని ముఖం సీరియస్‌గా మారింది.

డైమండ్ హోటల్‌లో గొడవగా వుంది—

అప్పుడే శవాన్ని తొలగిస్తున్నారు.

ఒక ఇన్‌స్పెక్టర్ దగ్గరకొచ్చి కత్తిని చూపిస్తూ, దానిమీద వేలిముద్రలేవన్నాడు.

జాన్ దాన్ని తీసుకుని చూశాడు. దాని బ్లేడు యస్

ఆకారంలో వుంది. పిడి గోధుమ రంగులో గుండ్రంగా వుంది. దానికి దారంతో లేబిల్ ఒకటి వేలాడుతోంది.

దానిమీద ఇలా వుంది—

3. భగవంతరావు, బంజారా హిల్స్

కోడల్ని చెరపిని పాపానికి,

సమయం రాత్రి 2-30—తేది 16-2-82.

"ఈ రైటింగ్ యెవరిదంటారు?" అడిగాడు జాన్ కృష్ణన్ని.

"సుహాసినిదే కావచ్చు, తెలుసుకుంటాం" అన్నాడు కృష్ణన్ దాన్ని తీసుకుంటూ.

రిసెప్షన్ చేరిన జనం తమకు తోచిన విధంగా తీసుకుంటున్నారు హత్య గురించి.

"ఈ రైటింగ్ని ఆమె ఇంట్లో ఆమె నోట్స్‌తో పోల్చి చూడండి—" అంటూ జాన్, ఇన్స్పెక్టర్ చూపించిన ఆటో డ్రైవర్ వైపు తిరిగాడు.

డ్రైవర్ సలాము చేశాడు.

"నువ్వు చూసినప్పుడు ఆమె ఏ చీరలో వుంది?" అడిగాడు జాన్.

"తెల్లచీర, అదేరంగు జాకెట్టు."

జాన్‌కి స్ఫురించింది....అవే బట్టలు, మార్చుకోలేదు.

"ఆమె ఎటు, ఎలా వెళ్ళింది?"

"ఆమె దూరంగా ఆపివున్న కారు దగ్గరికి నడిచి వెళ్ళింది.

"అందులో ఎవరున్నారు?"

"ఆమె ఒక్కతే — యెక్కి స్టార్టు చేసుకుని వెళ్ళిపోయింది."

"ఏ కారది? నెంబర్ మాశావా?"

"నెంబర్ చూడలేదు. వైట్ అంబాసిడర్."

"ఆమె చేతిలో ఏముంది?"

"ఏమీలేదు....గ్లవ్స్ తొడుక్కున్నట్టు చూశాను."

జాన్, కృష్ణన్ వైపు తిరిగాడు. "మిగతా మర్డర్ ప్లేసెస్‌లో ఆమెనెవరైనా చూశారా?"

"లేదు, అలా ఇంకా రిపోర్టు అందలేదు."

జాన్ కౌంటర్‌లో క్లర్క్‌ని చూశాడు. "రాత్రి డ్యూటీలో వున్నది మీరేనా?"

తలూపాడతను.

"ఆమె ఎప్పుడొచ్చింది ఇక్కడికి?"

"ఒంటిగంటన్నరకి, సర్. ఒంటిగానే వచ్చింది. ఆమె దగ్గర ఏమీలేదు. తనకు గది కావాలంది. నాల్గో ఫ్లోర్‌లో నలభై రెండో నెంబర్ ఇచ్చాను. ఆమె గదికెళ్ళి సుమారు గంట తర్వాత గబగబా కిందికొచ్చి బయటికెళ్ళిపోయింది—అంతే, మళ్ళీ రాలేదు."

జాన్ రిజిష్టర్ తెరచి చూశాడు. అందులో 'నళిని' అని పేరు వ్రాసి వుంది. అడ్రసు ఏదో ఇచ్చింది, హైద్రాబాదుదే.

"ఆమెని మీరంతకుముందు చూడలేదా?" జాన్ అడిగాడు రిజిష్టర్ మూస్తూ.

"లేదు—" అన్నాడు క్లర్క్.

"నిన్న పేపర్స్‌లో ఆమె ఫోటో వచ్చింది" జాన్ అన్నాడు మళ్ళీ.

"దాన్నిప్పుడు గుర్తుచేసుకున్నాను. ఫోటో చూశాను గానీ, రాత్రి ఆమెని చూసినప్పుడు నాకు స్ఫురించలేదు."

"ఆమె అలాగే వుందని నమ్మకంగా చెప్పగలరా?"

"నమ్మకంగా చెప్పగలను."

"ఆమె గదిలో ఏమున్నాయి?" అడిగాడు జాన్, ఇన్‌స్పెక్టర్ వైపు తిరుగుతూ.

"మిస్టర్ జాన్, రక్తంతో — నేను దొరకను — అని వ్రాసి వుంది గోడమీద!"

"ఓహ్, ఛాలెంజా?"

"కావచ్చు."

జాన్ నిట్టూరుస్తూ చుట్టూ చూశాడు. జనం ఇంకా గుసగుసలాడుకుంటున్నారు. జాన్ కళ్ళు అప్పుడొక వ్యక్తి మీద అప్రయత్నంగా పడ్డాయి. అతను ఇన్‌స్పెక్టర్ పక్కనే నిల్చున్నాడు. అతను ఎవరితోనూ మాట్లాడ్డం లేదు. వింటున్నాడు అందర్నీ గమనిస్తూ. అతడి కళ్ళు చురుగ్గా చూస్తున్నాయి. ఎందుకో అతని ఎడమచెయ్యి అందరి ముందుకు రావడంలేదు. వెనుక దాస్తున్నాడు. జాన్ మెల్లిగా కదిలి అతను గమనించకుండా ఆ చేతిని చూశాడు వెనుక.

ఆ చేతికి షర్టు స్లీవ్ బటన్‌ని చూశాడు. అది కుడి చేతికంటే వేరుగా వుంది. చేతిలో ఏమీలేదు. ఓసారి ఆపాదమస్తకమూ పరిశీలించాడతన్ని జాన్. అతడి ఒంటి మీద ఎత్తుగా ఏమీ కన్పించడంలేదు, దుస్తుల్లోపల. జాన్ నిదానంగా వెళ్ళి అతని పక్కన నిలుచున్నాడు.

అతనది చూశాడు. ఎడమ చెయ్యి ప్యాంటుజేబులో పెట్టుకుని వేగంగా తలుపువైపు కదులుతున్నాడు.

జాన్ ఆలస్యం చేయలేదు. విసురుగా కదిలాడు.

అది చూసి ఆ మనిషి పరుగుతీశాడు.

వాళ్ళిద్దర్నీ చూసి కృష్ణన్ వెనుక ఉరికాడు.

అతని వెనుక మిగిలిన ఇన్‌స్పెక్టర్లు వురికారు.

ఆ మనిషి గిర్రున తిరిగి తలుపు దగ్గర్నుంచి రివాల్వర్

ప్రేల్చాడు.

ఒక్కసారి కేకలు వెలువడ్డాయి. జనం చెల్లాచెదురయ్యారు.

బుల్లెట్ సీలింగ్ కి తగిలింది.

జాన్ తంగబడి మరుక్షణం మెరుపులా మాసుకెళ్లాడు అతని కేసి.

అతను బయటికి పురుగుతున్నాడు.

జాన్ ఆగలేదు. అధికారులూ ఆగలేదు. అందరూ ఆతన్ని తరుముతున్నారు.

ఆగంతకుడు అందకుండా పురుగుతూ ఆవరణలో ఆగి, మళ్ళీ ప్రేల్చాడు రివాల్వర్ ని. దాన్నుంచి తప్పించుకున్నాడు గానీ, ఒక ఇన్ స్పెక్టర్ భుజం పట్టుకుని కింద పడ్డాడు.

జాన్ అతడివెంట పరుగెత్తాడు కాని, ఆగంతకుడు క్షణాలలో మాయమయ్యాడు.

జాన్ గబగబా చెప్పాడు, "వాడు దొరకలేదు. హోటల్ దగ్గరే యెటో మాయమయ్యాడు. ఇహ దొరకడు — సిటీలో ఫిరోజ్ గాంధిపార్క్., దిల్ సుఖ్ నగర్ ఓల్డు సిటీ ప్రాంతంలో మర్డర్స్ జరిగాయి. అక్కడా శవాల్ని అలాగే వుంచి దర్యాప్తు ఆలస్యం చేయమనండి!....ఓహ్, వద్దు. మీ కమ్యూనికేషన్స్ కి సీక్రెసీ లేదిప్పుడు. శత్రువులు ఎప్పటికప్పుడు వింటున్నారు. మీరు స్వయంగా ఆ చోట్లకి మీ మనుషుల్ని పంపండి-దర్యాప్తు ప్రొలాంగ్ చేయమనండి- నేనక్కడికి వచ్చేవరకూ!"

కృష్ణన్ తికమకగా చూశాడు. "ఎందుకు?"

"నాకు టైంలేదు, కమాన్ ఆ పని వెంటనే

చేయండి!" జాన్ పక్కనే పోతున్న టాక్సీని ఆపి ఎక్కాడు, "ఇంటికి పోనీ!"

"ఇల్లెక్కడ, సార్?"

చెప్పాడు జాన్. చెప్పి సిగరెట్ వెల్గించుకున్నాడు. అతని మెదడు వేగంగా ఆలోచిస్తోంది. ఇల్లెప్పుడు చేరిందో తెలియదు టాక్సీ. దిగి ఫేర్ చెల్లించేసి లోపలి కెళ్ళాడు. వేగంగా కదులూ కబోర్డులోంచి కెమెరా డెస్కులోంచి రివాల్వర్ తీసుకున్నాడు. కెమెరాలో కొత్త రోల్ లోడ్ చేసి, రివాల్వర్‌లో గుళ్ళు చూసు చూసుకున్నాడు.

అప్పుడు చకచకా బట్టలు విప్పేసి, సాదా తెల్ల ప్యాంటూ షర్టూ తొడుక్కున్నాడు. బూట్లు విడిచేసి చెప్పులు వేసుకున్నాడు. తెల్ల కళ్ళద్దాలుతీసి తుడిచి పెట్టుకున్నాడు. డ్రెస్సింగ్ మిర్రర్ ముందు నిలబడి తల వెనక్కి దువ్వుకున్నాడు. రేజరందుకుని, షేవింగ్ క్రీం పూసుకుని, మీసాలు తీసేశాడు.

రూపం పూర్తిగా మారిపోయింది.

తన రివాల్వర్‌ని ప్యాంటులో పెట్టుకుని, టేబుల్ మీద రైటింగ్ పాడ్ అందుకొని, ఒక బాల్ పాయింట్ పెన్ను జేబులో పెట్టుకుని, ఇంటికి తాళంవేసి బయట పడ్డాడు.

పెద్ద పెద్ద అంగలేస్తూ మెయిన్ రోడ్డుమీదికొచ్చి, మెకానిక్ మన్సూర్ షాపు దగ్గర ఆగాడు, "బైక్ కావాలి నాకు, మన్సూర్" అన్నాడు.

"అలాగే సాబ్, ఇది పట్టుకెళ్ళండి" ఎరుపు రంగు జావా తీసిచ్చాడు మన్సూర్.

జాన్ ధడాలున దానిమీద కూలబడి, స్టార్టుచేసుకొని

వెళ్ళిపోయాడు.

• • •

ఫిరోజ్ గాంధి పార్కు బయట బైక్ దిగి జాన్, గేటులోంచి లోపలకి వురికాడు, మెడలో కేమెరాతో.

లోపలంతా కోలాహలంగా వుంది. జనం తండోప తండాలుగా వచ్చి చూసిపోతున్నారు. శవాలున్న చోటు నుంచి దూరంగా వుంచుతున్నారు వాళ్ళని పోలీసులు.

అన్నదమ్ముల శవాలిప్పుడు భంగిమలు మారాయి.

అధికారులు పక్కన నిలబడి చర్చించుకుంటున్నారు.

జాన్ వాళ్ళని విష్ చేసి, వాళ్ళ మొహం చూస్తూంటే వెళ్ళి చకచకా ఫోటోలు తీసుకున్నాడు శవాలకి, విలేఖరి పాత్ర నటిస్తూ.

అప్పుడు పాడ్ పట్టుకుని అధికారుల్ని చేరుకున్నాడు.

"మెసెంజర్ రాలేదా?" అడిగాడు వాళ్ళని రహస్యంగా.

"మెసెంజర్ ఎవరు?"

"మీ వాళ్ళు పంపిన మనిషి—నన్ను గుర్తుపట్టలేదా?"

"మీరు జాన్ కదూ?"

"అవును."

"ఏమిటీ వేషం?"

"ఏమీ లేదు...."అని జాన్ చుట్టూ చూశాడు. ఓ పది మంది గుంపులుగా నిల్చుని హత్య గురించి మాట్లాడుకుంటున్నారు. జాన్ వాళ్ళని గమనిస్తూ "ఇక మీ పని ముగించుకోవచ్చు" అన్నాడు జాన్ ఇన్స్పెక్టర్‌తో.

"ఏమిటిదంతా, జాన్?"

"ఏమీ లేదు....కత్తులు ఏవి?"

రెండు కత్తులు ఇన్స్పెక్టర్ అందించాడు.

జాన్ వాటిని చూశాడు. అవే కత్తులు అలాగే వున్నాయి. వాటికి లేబిల్స్ కట్టి వున్నాయి.

1. జగదీష్‌ప్రసాద్, విద్యార్థి.
చెల్లెల్ని చెరచిన పాపానికి.
సమయం: రాత్రి 12.00 — తేది 16-12-82.

2. మోహన్‌కుమార్, విద్యార్థి.
చెల్లెల్ని చంపిన పాపానికి.
సమయం: రాత్రి 12.30 — తేది 16-12-82.

"ఈ రెండు కత్తులు ఒకేలా వున్నాయి. వీటిమీద త్రాచుబొమ్మని చూశారా?"

"చూశాను. కోడె త్రాచు కాటేస్తోంది...." అన్నాడు జాన్, వాటిని ఇచ్చేస్తూ. అప్పుడు తాపీగా చూస్తూ, గుంపుగా నిలబడ్డ జనాన్ని కేమెరా ఎత్తి రెండు స్నాప్స్ లాగాడు.

వాళ్ళలో కదలిక ప్రారంభమైంది—

మొదటి స్నాప్ కే ఆ గుంపులోంచి ఓ మనిషి వేరు పడి, గబగబా వెళ్ళిపోతున్నాడు.... అతడి షర్టు యెడమ స్లీవ్ గుండీని చూశాడు జాన్. అతని కళ్ళు మెరిశాయి. చటుక్కున కదిలి ఆ మనిషి వెనుక నడవసాగాడు.... ఆ మనిషి ఒకసారి వెనక్కి చూసి ఉలిక్కిపడి వేగం పెంచాడు. జాన్ కూడా పెంచాడు. వాళ్ళిద్దర్నీ అందోళనగా చూస్తూండిపోయారు అధికారులు. ఆ మనిషి అప్పుడొక్కసారి పరుగుతీయసాగాడు — జాన్ వెంట పడ్డాడు వెంటనే! కానీ అతనికందకుండా గేటును దాటేశాడా మనిషి. జాన్ గేటు దాటబోతున్నాడు వేగంగా—

అప్పుడే పెద్ద ప్రేలుడు సంభవించింది.

చెవి పక్కగా రొద చేసుకుంటూ వెంట్రుకవాసిలో వెళ్ళిందొక బుల్లెట్.

అక్కడ గభాల్న కూర్చుండిపోయి రివాల్వర్ తీసి కాల్చాడు జాన్, మళ్ళీ వెంటనే లేచి వురుకుతూ రెండో సారి కాల్చాడు.

ఆ రెండు గుళ్ళనీ తప్పించుకుని అగంతకుడు పక్కనే ఆటోలో దూకాడు. తక్షణం ఆటో కదలకపోవడంతో మొండికేసిన డ్రైవరు నెత్తిమీద మోది, అవతలినుంచి దూకేసి తిరిగి పరుగు ప్రారంభించాడు, బ్యాంక్ స్ట్రీట్ కేసి.

జాన్ కి మళ్ళీ కాల్చడానికి వీలుదొరకలేదు. ట్రాఫిక్ లోంచి రేసు గుర్రంలా దౌడుతీశాడు. అప్పుడే యాభై గజాల దూరంలోకి వెళ్ళిపోయాడు అగంతకుడు. అతన్ని పట్టుకోమని అరవాలనుకున్నాడు జాన్. కానీ వాడి చేతిలో రివాల్వర్ కి యెవరూ బలికావడం ఇష్టంలేదు. వీళ్ళ కాల్పులు, పరుగులు చూసి మనుషులు చెల్లాచెదు రయిపోతున్నారు. బయట శబ్దాలు విన్న అధికారులు పార్కులోంచి వురికివచ్చారు. కానీ వాళ్ళకేం కన్పించ లేదు.

అప్పటికే సాగర్ టాకీసుదగ్గర వున్నాడు అగంతకుడు.

ఆగంతకుడు జాన్ ని దిమ్మెరపోయేలా చేస్తూ ఉన్నాడిలా, ఆబిడ్స్ ట్రాఫిక్ ఐలాండ్ వద్ద అడ్డుకోబోయిన ఇద్దరు అధికారుల్ని తొడల్లోకి షూట్ చేసి, కారు రెండు టైర్లనీ బరస్టు చేసేసి, అలాగే ముందుకు పారిపోయాడు.

అధికారులు పక్కకు పడిపోయారు.

కారు ఓ వైపుకు ఒరిగిపోయింది.

పిచ్చి కోపంతో రెచ్చిపోయిన జాన్ రివాల్వర్

ప్రయోగిస్తూ వాడివెంటపడ్డాను. మరి రెండు గుళ్ళు వృధా అయ్యాయి. బయట జరుగుతున్న గొడవకి పోలీస్ స్టేషన్ లోంచి పరుగెత్తుకొచ్చారిద్దరు ఇన్ స్పెక్టర్లు. పరిస్థితి గ్రహించి వెహికల్స్ ఎక్కారప్పుడు—

ఒకరి వెనుక ఒకరుగా పరుగెత్తుకొస్తున్న ఆ సాయుధుల్ని చూడగానే భయంతో కార్లని లాంప్ పోస్టులకి పెట్టేసేవాళ్ళూ, టూ వీలర్స్ ని బెదిరిపోయి వదిలేసి కిందపడిపోయేవాళ్ళూ దారిపొడుగునా లెక్కలేనంతమంది.

ఆగంతకుడు ఇంకోసారి వెనుదిరిగి కాల్చిన బుల్లెట్ జాన్ ని స్పృశించలేదుగానీ, షాపులోకి వురుకుతున్న ఓ వృద్ధురాలిని పడగొట్టేసింది, చెంపలోకి దూరిపోతూ. అప్పుడాగంతకుడు పరుగెత్తికెళ్ళి ఒక బస్సు నందుకున్నాడు—డబుల్ డెక్కర్—హోటల్ ఎమరాల్డు ముందు.

చేతిలో పొగలు గక్కుతున్న రివాల్వర్ తో లోనికి జొరబడుతున్న దుండగుడ్ని చూసి కెవ్వు కెవ్వున అరిచి అలజడి సృష్టించారు ప్రయాణీకులు. డ్రైవర్ కంగారుపడి బస్సాపేసి చూశాడు. ప్రయాణీకులు ఇంకా అరుస్తూ కిందికి దూకేయసాగారు—జొరబడుతున్న ఇంకో ఆగంతకుడ్ని చూసి—జాన్ ని.

మొదటి ఆగంతకుడు పైకి వురుకుతున్నాడు. జాన్ వెనుక వురికాడు. ఇద్దరూ పైకి రాగానే అక్కడి ప్రయాణీకులూ కేకలేసుకుంటూ కిందికి దౌడుదీయసాగారు.... జారి, మెట్లమీద ఒకరుపడి దొర్లుకుంటూ వచ్చి కింద పడుతున్నారు. లేచి బయటికి దూకుతున్నారు. అప్పటికే వచ్చి చుట్టుముట్టేసిన వాహనాల్లో అధికారులు ఏమీ చేయలేకపోతున్నారు — లోపలికెళ్ళడానికి జనం అడ్డు

పడుతూంటే.

పైన జాన్ మెడలోంచి కేమెరా జారి కిందపడి పోయింది. రివాల్వర్ లేపుతున్న ఆగంతకుడిమీదికి లంఘించి ముఖంమీద మోదాడు. రెండుసార్లు ట్రిగర్ లాగి, అది పేలకపోవడంతో, దాన్ని పడేసి జాన్‌తో కలబడ్డాడు ఆగంతకుడు. జాన్ చేతిలో రివాల్వర్ అతడి ముఖంమీద ఫెడీ ఫెడీమని తగుల్తోంది. కేకవేసి ముఖం పట్టుకుని కిందపడ్డాడు ఆగంతకుడు—జాన్ అతనిమీదికి దూకి పిడికిళ్ళతో బలమంతా ఉపయోగించి కొట్టసాగాడు. వాడు భరించలేక అరుస్తున్నాడు. నెత్తిమీద పడుతున్న రివాల్వర్ పిడి ఘాతాలకి కాళ్లు తన్నుకుంటున్నాడు. తన్నుకుంటూ జాన్ చేతిని పట్టుకుని కొరికేశాడు. జాన్ వదిలేయగానే రివాల్వర్ పట్టుకుని రెండుసార్లు ట్రిగర్ లాగేశాడు—రెండు గుళ్ళూ పైన టాపుని చీల్చుకుంటూ వెళ్ళిపోయాయి. జాన్ అప్పుడు వెంటనే దాన్ని పట్టుకుని గురని తననుంచి తిప్పించాడు. అప్పుడు మూడో బుల్లెట్.

వాడి ఛాతీలో ఏర్పడ్డ రంధ్రాన్ని చూసి జాన్ లేచిపోయాడు.

రంధ్రంలోంచి బొటబొటా రక్తం కారుతోంది.

జాన్ ముఖం తుడుచుకుంటూ పైకొస్తున్న అధికారుల్ని చూశాడు. చేతుల్లో రివాల్వర్స్‌తో వచ్చిన అధికారులు ఉద్రేకపడ్డారు అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసి.

జాన్ ఆయాసం తీర్చుకుంటూ కేమెరాని ఎత్తుకున్నాడు.

“ఏమిటిది, మిష్టర్!” అరిచాడొక అధికారి.

“ఈ బాస్టర్డ్స్ నా పార్ట్‌నర్‌ని బంధించారు!” చెప్పాడు జాన్ పళ్ళు బిగువున.

"అయితే—అందుకని చంపారా?"

"నో—వీళ్ళింకా ఏమేం చేస్తున్నారో మీకు తెలియదు. ఇన్‌స్పెక్టర్, దయచేసి మీరు వెంటనే నే చెప్పిన ప్రకారం చేస్తారా? ప్రశ్నలడక్కండి. తక్షణం హెడ్ క్వార్టర్స్‌కి ఫోన్ చేసి-రిపీట్—టెలిఫోన్ చేసి—అక్కడ నిన్న కాప్చర్ చేసుకున్న APY 4698 బ్లాక్ అంబాసిడర్‌ని వెంటనే దిల్‌సుఖ్ నగర్ బస్ డిపోముందు తెచ్చిపెట్టమని చెప్పండి! ఓ.కే.?"

"ఓహ్!—జాన్!"

"వైర్‌లెస్ వాడకండి. అలాగే కోఠీ పార్క్ ముందు నా రెడ్ జావా వుంటుంది—దాన్ని కూడా ఆ కారు పక్కన పెట్టించండి!"

"మరి ఇతను?"

"ఇతని బాడీ సెర్చి చేయండి—" అన్నాడు జాన్ ఆగంతకుడి శవాన్ని చూస్తూ, "మీకు జేమ్స్‌బాండ్ సినిమా చూసినంత ఎక్సైట్‌మెంట్ లభిస్తుంది."

• • •

5. మస్తాన్ ఖాన్, పాతనగరం కేడీ.
నజ్మాబేగంని చెరచిన పాపానికి.
సమయం: రాత్రి 9.30—తేది 13-12-82.

జాన్ ఆ లేబిల్‌ని చూసి, కత్తిని అక్కడి ఇన్‌స్పెక్టర్‌కిచ్చేశాడు. "అవే అక్షరాలు. రైటింగ్ ఒక్కటే. దీన్ని బాలకృష్ణన్‌కి అందించండి, క్రైం బ్రాంచ్‌లో. ఈ మర్డర్స్‌కి అతనే ఇన్‌ఛార్జి."

"కానీ మీ ఉద్దేశ్యమేమిటి? మమ్మల్ని ఇంతసేపు ఎందుకాపారు?"

"నా ఉద్దేశ్యాలడక్కండి, మీకు నచ్చవు. నేనిక్కడ

క్లోజ్ తీయడానికీ, దర్యాప్తు చేయడానికీ రాలేదు. టు హెల్ విత్ ఇట్! ఈ హత్యలతో నాకు పనిలేదు. నాకీ శవం అవసరం లేదు—మీ పని ముగించుకోండి."

"మరి మీ కేం అవసరం?"

"నాకు జనంతో అవసరముంది."

"ఈ హత్యల గురించి మీ రేమనుకుంటున్నారు?"

"బాగయిందనుకుంటున్నాను. ఇలాంటి డిజనరేట్స్ కిలాంటి గతి పట్టాల్సిందే. సుహాసినీ జిందాబాద్!"

జాన్ బయటకొచ్చి జనాన్ని చూశాడు. పదిహేను మందికంటే ఎక్కువ లేరు. జాన్ వాళ్ళ ముస్తుల్ని శ్రద్ధగా చూస్తూ, నిదానంగా కేమేరా ఎత్తి క్లిక్ మనిపించాడు.

"అదేమిటి, ఫోటో ఎందుకు తీశారు?" ఇన్ స్పెక్టర్ అడిగాడు.

జాన్ మాట్లాడలేదు.

ఆ జనం చెదిరిపోయారు వెంటనే.

వాళ్ళలోంచి ఒకడు అందరికంటే ముందు వెళ్ళిపోతున్నాడు—పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకుంటూ.

అతను ఎరుపురంగు షర్టు తొడుక్కున్నాడు.

అతన్ని చూసి జాన్, "వాడ్ని పట్టుకోండి!" అనరిచాడు.

అప్పుడా ఎర్ర షర్టు మనిషి వెనక్కి చూసి, రివాల్వర్ చూపించాడు. పెద్దగా ఏదో అరిచి, తిరిగి గబగబా వెళ్ళి సందులోకి తిరిగి అదృశ్యమయ్యాడు. జాన్ తెగించి అటువైపు పరుగెత్తాడు. సందులోకి తిరగ్గానే కొంత దూరంలో ఎర్రషర్టు మనిషి, మళ్ళీ వెనక్కి చూసి ఈసారి రివాల్వర్ పేల్చేశాడు!

జాన్ తటాలున పక్కనున్న ఇంటి అరుగుమీదికి దూకేశాడు. పిల్లలూ ఆడవాళ్ళు కీచు అరుపులతో లోపలికి దూరిపోయి తలుపులేసుకున్నారు. జాన్ తన ఖాళీ రివాల్వర్‌ని చూసి కసురుకుంటూ మళ్ళీ లేచి వీధిలోకి వురికాడు—

వీధి అదిరిపోయేలా రెండుసార్లు గాలిలోకి కాల్చి అదే దౌడు తీస్తున్నాడు ఎర్రచొక్కా మనిషి. జాన్ అతనికి ముప్ఫై గజాల దూరంలో వున్నాడు. అతని వెనుక పోలీసు జీపు వచ్చేస్తుంది....

అది శరవేగంతో జాన్‌ని దాటుకుని పోతూండగా ఎర్రచొక్కా మనిషి ఈసారి పూర్తిగా రెచ్చిపోయి, గురి చూసి కాల్చాడు వెనక్కి.

అద్దాన్ని చీల్చుకుంటూ జీపులో అందరి మధ్యనుంచి దూసుకెళ్ళింది బుల్లెట్!

అప్పుడు ఇన్‌స్పెక్టర్ చేతిలో రివాల్వర్ బదులు పలికింది—రెండుసార్లు.

మొదటిసారి మోకాలులోకి, రెండోసారి వీపులోకి.

చేతులు గాల్లోకి విసిరి బోర్లాపడ్డాడు ఎర్ర చొక్కా మనిషి.

జాన్ పరుగెత్తుకెళ్ళి చేరుకున్నాడు—

జీపులోంచి పోలీసులు దిగారు.

అతన్ని వెల్లకిలా తిప్పి చూశారు. చనిపోయాడప్పుడే.

"మిస్టర్ జాన్, ఎవరితను? ఏం చేశాడు?"

అప్పుడు జాన్ కూర్చుని శవం చేతికి గుండీ విప్పి, స్లీవ్‌ని పైకి లాగాడు. ఆ గుండీకి అతికించి వున్న సన్నని తీగ, ఆ ఎడమచేతి మీదుగా చంకవరకూ వెళ్ళి, అక్క

డ్నుంచి ఛాతీపక్క భాగంమీదుగా కింద నడుము దగ్గర కొచ్చింది. నడుముకింద, ప్యాంటు లోపలినుంచి ఎడమ జేబుకున్న రంధ్రంలోంచి వెళ్ళి కనెక్టు చేయబడి వుంది. మైక్రో కాసెట్ రికార్డర్‌కి.

ఆ గుండీ మైక్రోఫోన్.

ఆతను శత్రువర్గపు ప్రతినిధి.

•　•　•

రాజ్‌భవన్ సమీపంలోని ఒక రెస్టారెంట్‌నుంచి శంభూనాథ్ మాట్లాడుతున్నాడు తనబాస్‌తో, ఫోన్‌లో.

"కొంప మునిగింది బాస్, గల్లంతయింది!"

"ఏం జరిగింది?"

"వాళ్ళకి తెలిసిపోయింది — భాస్కర్ తప్పించు కొచ్చాడు డైమండ్ హోటల్‌నించి!"

"సరే, వాడెక్కడో ట్రాక్ వదిలివుంటాడు. వాడి పీక నొక్కేసేయ్. అర మైందా? వంటిమీద సరుకు పీక్కో. అందులో పనికొచ్చే విషయాలుంటే నాకు పంపు. లేకపోతే తగలబెట్టేసేయ్."

"అలాగే, బాస్ ...." అన్నాడు శంభూనాథ్ కంగారుగా, "అలాగే!"

"మిగతా ముగ్గురేమయ్యారు?"

"ఇంకా రాలేదు, బాస్. ఎదురుచూస్తున్నాను."

"మీరంతా దద్దమ్మలు, వెధవలు, గాడిదలు. ఆదిలోనే ఆర్పేసేలా వున్నారు పరిస్థితి చూస్తే. ముందింకా బోలెడు జరగాల్సి వుంది—ఆ ముగ్గుర్నించి కూడా ఇలాంటి రిపోర్టే అందాయా, నిన్ను యాసిడ్‌లో పడేస్తాను, శంభూ...."

"ఓహ్ ...." శంభూనాథ్ బాధగా అన్నాడు.

"వెళ్ళు! వాళ్ళేమయ్యారో చూడు! అక్కడికి

మనుషుల్ని పంపు!"

"అలాగే, బాస్....అలాగే! ఏదైనా మెసేజ్....?"

"నో మెసేజ్, నోర్మ్యాసుకో!"

శంభూనాథ్ బాధగా ఫోన్ పెట్టేశాడు. తిరిగివచ్చి భాస్కర్ యెదుట కూర్చున్నాడు. భాస్కర్ ప్రక్కన ఇంకో ముగ్గురున్నారు. భాస్కర్ ఏమయిందన్నట్టు చూశాడు.

శంభూనాథ్ చెప్పాడు, "మిగతా చోట్లకి మనుషుల్ని పంపమన్నాడు, వాళ్ళేమయ్యారో చూడ్డానికి...సుభాష్, సంతోష్, దాస్—మీరు ముగ్గురూ వెళ్ళండి. వెంటనే నాకు ఫోన్ చేయండి, ఇక్కడే వుంటాను. ఓ.కే? ఇక వెళ్ళండి వెంటనే!"

వాళ్ళు ముగ్గురూ లేచి వేగంగా వెళ్ళిపోయారు.

శంభూనాథ్ గడ్డం రుద్దుకుంటూ భాస్కర్ని జాలిగా చూశాడు.

"ఏదీ, నీ ఇన్వెన్షన్ చూద్దాం!" అన్నాడతను.

భాస్కర్ జేబులోంచి ఆ పరికరాన్ని తీశాడు.

దాన్ని శంభూనాథ్ చెవి దగ్గరగా తీసికెళ్ళి ఆన్ చేశాడు.

• • •

అక్కడ దిల్‌సుఖ్ నగర్ కాలనీలో జనాన్ని పోలీసులు అదుపులో వుంచుతున్నారు. మోటార్ సైకిల్ శబ్దానికి అందరి దృష్టి జాన్‌మీద పడింది. అతను రిపోర్టర్‌లా దిగివెళ్ళి అక్కడి అధికారుల్ని కలిశాడు. వాళ్ళు తనని గుర్తించాక, రిపోర్టర్ పాత్ర నిర్వహించాడు, శవానికి ఫోటోలు తీసుకుంటూ.

"మిష్టర్ జాన్, మమ్మల్నెందుకు ఆగమన్నారు?"

అడిగాడు అక్కడి ఇన్‌స్పెక్టర్.

జాన్ కళ్ళతో వారిస్తూ అతన్ని దూరంగా తీసి కెళ్లాడు. "ష్, గట్టిగా మాట్లాడకండి. మనకు కనిపించని శ్రవణేంద్రియాలు పనిచేస్తున్నాయిక్కడ. ప్రతి హత్యా స్థలంలోనూ వాళ్ళ గ్యాంగ్ మనుషులు ప్లాంట్ చేయ బడ్డారు. మైక్రోఫోన్ తో మీరేం మాట్లాడుకుంటున్నారో రికార్డు చేస్తున్నారు. వాటిద్వారా వాళ్ళు తీసుకోవలసిన జాగ్రత్తలు తీసుకుంటారు...."

"ఓహ్, ఈ లేబిల్స్‌మీద నెంబర్లు చూస్తే ఇలాటివి ఇంకా జరుగుతాయన్పిస్తోంది!"

"ఇతని శవంమీద ఏముంది?"

చూపించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ కత్తిని. దానికి కట్టివున్న లేబిల్‌ని.

1. శరభయ్య, వాచ్‌మన్.
పసిపాపని చెరచిన పాపానికి.
సమయం: రాత్రి 9.45_ తేది 16-12-81.

"అదే కత్తి.... అదే వ్రాత" అన్నాడు జాన్ దాన్ని చ్చేస్తూ, "హత్యాక్రమం హతుల పేర్ల ముందు సూచించబడింది....ఓ.కే, ఇక శవాన్ని తొలగించండి."

"మీ పార్ట్‌నర్ జాడ ఏమయింది, జాన్?"

"ఆ ప్రయత్నంలోనే వున్నాను."

"మమ్మల్నెందుకు కాపారు?"

"శత్రువు కోసం...." అని జాన్ గుంపులోకి చూశాడు. అటు కదిలి కెమెరా ఎత్తి, "జస్ట్ మినిట్... అలాగే నిల్చోండి. ఈ హత్యలు జనాన్నెంత ఆకర్షి స్తున్నాయో తెలుపడానికి మీ ఫోటోలు అవసరం మా పత్రికకి...." అంటూ ఒక స్నాప్ తీశాడు. జనం కదల

లేదు. ఇంకా ఉత్సాహంగా ఎగబడ్డాయి. జాన్ మరో స్నాప్ తీసుకున్నప్పుడు ఓ మనిషి నెమ్మదిగా జారుకో సాగాడు. అతడికి తన ఆనవాలు రికార్డు కావడం ఇష్టం లేదు. చంపేసాడు శంభూనాథ్ ...."

రెస్టారెంట్‌లో శంభూనాథ్ ఆ టేపు వినడం పూర్తిచేసి, ఆఫ్ చేసి తన జేబులో పెట్టుకున్నాడు. "గుడ్ జాబ్, భాస్కర్. రైమండ్ హోటల్‌లో మనకి చిక్కులేర్పడలేదు...." అన్నాడు.

"లేదు, వాళ్ళకి సుహాసిని ఆజ దొరకలేదు. ఆ మెని ట్రేస్ చేయలేదు" అన్నాడు భాస్కర్ ఉత్సాహంగా.

శంభూనాథ్ తలూపాడు, "అవును, నిన్ను తప్ప."

"అంటే?" భాస్కర్ కళ్ళు చిట్లించి చూశాడు.

"నిన్ను ట్రేస్ చేయగలరు ..." అని శంభూనాథ్, బాస్ తనకేం చెప్పాడో వివరించాడు.

భాస్కర్ ముఖంలో భీతి ప్రవేశించింది.

"కానీ పొరపాటు అందరూ చేస్తారు, కదూ భాస్కర్?" అన్నాడు శంభూనాథ్ తిరిగి, జాలిగా చూస్తూ, "అయితే అందరూ క్షమించరు. మన బాస్ గురించి నీకు తెలుసుగా? అతడొక నిర్ణయం తీసుకున్నాడంటే తిరుగుండదు! వెళ్ళిపో నువ్వు, భాస్కర్ నువ్వెళ్ళిపో. దూరంగా .... దూరం దూరం .... చాలా దూరంగా వెళ్ళిపో! ఇంకెప్పటికీ కానరాకు. నువ్వంటే నాకెంతో యిష్టం. ఎలా చంపను? నువ్వు పారిపో భాస్కర్, ఎవరికీ కన్పించకుండా! నాకుగానీ, బాస్ మనుషులకిగానీ, పోలీసులకిగానీ కన్పించవద్దు! అర్థమవుతోందా? ఇక వెళ్ళిపో ..."

భాస్కర్ కలవరంగా చూశాడు.

శంభూనాథ్ ఉరిమి చూశాడు. "వెళ్ళిపో ఇక్కడ్నుంచి—తక్షణం!"

భాస్కర్ లేచి, చెమటలు తుడుచుకుంటూ, వణికి పోతూ, దౌడు తీశాడు అక్కడ్నించి....

ఆ వెళ్ళిపోతున్న మనిషిని చూస్తూ జాన్ కెమెరా దించాడు. అతన్ని జాగ్రత్తగా చూశాడు. అతను గబగబా సాగిపోతున్నాడు కాలనీ వైపు. బ్లూ షర్టు. పొడుగు చేతులు. అదే గుండీ యెడమ చేతికి.

అతను గమనించకుండా జాన్ మనుషుల చాటున నిల్చుని, గబగబా వెళ్ళిపోతున్న అతన్ని చూడసాగాడు. ఆ మనిషి రెండుమూడుసార్లు వెనక్కి చూశాడు. అలా వెళ్తూ వెళ్తూ కాలనీ చేరుకుని, అక్కడే నిర్మానుష్యమైన వీధిలో ఆగివున్న బ్లాక్ అంబాసిడర్‌ని చూశాడు.

అతని కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. నెంబర్ ప్లేటుని చూసి వూపిరి బిగబట్టాడు. వెంటనే అటూ ఇటూ చూశాడు. యెవరూ కన్పించలేదు. అతన్నెవరూ గమనించడంలేదు. అతను కొన్ని క్షణాలు తటపటాయిస్తూ అక్కడే నిల్చున్నాడు. మళ్ళీ మైదానంలోకి సూటిగా చూశాడు. యెవరూ రావడంలేదు. అతను వెంటనే డోర్ తీసి కారెక్కాడు.

ఇదంతా గమనిస్తూ, జాన్ మోటార్ సైకిల్ దగ్గరికి కదిలాడు.

అప్పుడా కారు స్టార్టయి వెళ్ళిపోతూండడం చూశాడు. వెంటనే బైక్ స్టార్టు చేశాడు.

ఆ కారు వేగంగా వెళ్ళిపోతోంది.

జాన్ వేగంగా అనుసరించాడు.

ఆ మనిషి వెనక్కి చూడడంలేదు. కారుకి రియర్ వ్యూ

మిర్రర్ లేదు. ఆ కారు మెయిన్ రోడ్డు చేరుకుని ఒక షాపు ముందాగింది.

జాన్ కూడా దూరంగా ఆపి చూశాడు.

ఆ మనిషి కారు దిగి ఒక హార్డువేర్ షాపులోకి పోతున్నాడు.

జాన్ సిగరెట్ వెల్గించుకున్నాడు.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత ఆ మనిషి తిరిగివచ్చాడు. అతడి చేతిలో పెయింట్ టిన్ను, ఒక బ్రష్షు కన్పించాయి జాన్‌కి.

అతను కారెక్కి తిరిగి బయల్దేరాడు.

జాన్ కూడా బైక్ స్టార్టు చేశాడు.

ఆ కారు సరూర్ నగర్ వైపు వెళ్తోంది.

ఓ నిర్మానుష్యంగా, చెట్లున్న ప్రదేశంలోకి కారుని తిప్పి అదృశ్యమయ్యాడా మనిషి. జాన్ మరికొంత దూరం వెళ్ళి రోడ్డుమీదే ఆపి కూర్చున్నాడు.

అప్పుడు పావుగంట తర్వాత తిరిగి బయటకొచ్చి రోడ్డెక్కిందా కారు-దాని నెంబర్ ప్లేటు **APT 6383** కాస్తా APD 6888గా మారిపోయాయి.

ఆ కారు వేగంగా వురుకుతోంది తిరిగి సిటీలోకి.

జాన్ కూడా వేగంగా అనుసరిస్తున్నాడు. ఎంత వేగంగానంటే, కాస్సేపట్లోనే కళ్ళముందు జరిగిందాన్నుంచి తేరుకుని తప్పించుకోలేనంతగా!

బ్రహ్మాండమైన విస్ఫోటనంతో పేలిపోయిందా కారు, టెలివిజన్ స్టేషన్ ముందు!

దానిలోకి పెన్ బాంబును విసిరిన సంతోష్ మాయమయ్యాడెటో క్షణాల్లో!

కేవలం దానికి అయిదు గజాల దూరంలో జాన్

బైక్ నాపగల్గి తప్పించుకున్నాడు—

"డామిట్! గాడ్....ఓ గాడ్, నా శ్రమంతా బూడిదైంది!"

అతను తల బాదుకోసాగాడు కింద కూర్చుని.

• • •

ఒక గద్ద 'కీహ్....' మంటూ అరుచుకుంటూ ఇంటి కప్పుమీంచి వెళ్ళిపోయింది.

బయట టకటక అడుగుల చప్పుడు దగ్గరవుతూ, కొన్ని క్షణాల తర్వాత చటుక్కున తెరచుకుంది తలుపు.

జింబో తొంగిచూశాడు నవ్వుతూ. "సుహాసిని, సర్. వచ్చింది మిమ్మల్ని కలుసుకుంటుంది....ఓ.కే?"

అతన్ని చూసి వెంట నే లేచి కూర్చున్నాడు డిటెక్టివ్ లాల్. అతని కాళ్ళకు గొలుసుల బంధం అలాగే వుంది.

"సర్, కులాసే కదా?"

తలూపాడు లాల్, తలుపవతలకి చూస్తూ.

ఇంకో మనిషి ఒక యువతితో లోపలికి ప్రవేశించాడు.

లాల్ ఆమె నే చూస్తూ విస్తుపోసాగాడు.

జింబో ఆమెకు కాట్ కు కొంచెం దూరంలో వున్న కుర్చీని చూపించాడు. ఆమె కూర్చున్నాక ఇద్దర్నీ తృప్తిగా చూసి, "మాట్లాడుకోండి....కానీ ఆవేశాలు ప్రదర్శించకండి, ప్లీజ్!..పదినిమిషాలే టైము వుంటుంది" అని వెనక్కి తిరిగి తలుపు దగ్గరికి నడిచి, ఆ ఇంకో మనిషితో బయటికెళ్ళిపోయాడు.

తలుపు మూసుకుంది.

లాల్ సిగరెట్ వెల్గించుకుంటూ ఆమెను పరీక్షగా చూడసాగాడు.

ఆమె కూడా అతన్నే చూస్తోంది, వాడి చూపులు.

ఆమె ముఖమంతా నీరసించి బలహీనంగా వుంది. కానీ ఆమె నిటారుగా, చురగ్గా కూర్చుంది. ఆమె కళ్ళలో వున్న భావమల్లా ఒక్కటే. కసి! ఇక దేనికీ వెనకాడ దల్చుకోని తెగింపు. ఇంకా ఏదో చేసేయాలన్న తపన, తాపత్రయం.

లాల్ బరువుగా నిట్టూర్చి పెదవి విప్పాడు. "నీ గురించి చాలా వింటున్నాను, సుహాసినీ. నువ్వు సాగిస్తున్న మరణకాండ రేడియోలో తెలుసుకున్నాను. యెందుకు నువ్విలా చేస్తున్నావో నీకసలు తెలుసా? నువ్వు స్పృహతోనే చేస్తున్నావా ఇవన్నీ?"

ఆమె తీవ్రంగా చూసింది, "ఎందుకలా అనుకొం టున్నారు?"

"నువ్వు స్పృహతో వుంటే ఇటువంటి పనులు చేయవు."

"నేను స్పృహతోనే వున్నాను. నేనేం చేస్తున్నానో నాకు తెలుసు. ఇకముందు ఏం చేయబోతున్నానో కూడా తెలుసు."

"ఇకముందు కూడానా, సుహాసినీ? ఇంకేం మిగిలిందని?"

"ఈ ప్రపంచంలో నిర్మూలించాల్సింది ఎప్పుడూ మిగిలే వుంటుంది, డిటెక్టివ్ గారూ."

"ఓహ్, నాకు తెలియదు."

"ఎలా తెలుస్తుంది మీకు? మీకిది అనుభవమయ్యే అవకాశంలేదు—మీ మగజన్మ కొద్దీ. నా స్థానంలో వుండి చూస్తే తెలుస్తుంది—నా పరిస్థితి, నా మనస్థితి, ఈ దుస్థితి—"

"అవును, అర్థం చేసుకున్నాను. కానీ ఈ పరిస్థితిలో

నువ్వు చాలా అవివేకంగా ప్రవర్తిస్తున్నావనుకుంటాను."

"ఎందుకనుకుంటారు?"

"నువ్వే చూడు— ఈ ముఠా నీ తండ్రిని చంపింది. నీ తల్లి చావుకీ వాళ్లే కారకులయ్యారు. నిన్ను ప్రేమించిన వాడ్ని వాళ్లే అంతం చేశారు. వాళ్ళు నీకిన్ని ఘోరాలు చేసినా— వాళ్ళతోటే నువ్వు చేతులు కలపడం వివేక మనిపించుకుంటుందా? క్షమించరాని ద్రోహం నీవాళ్ళ పట్ల."

ఆమె కటువుగా అంది. "చూడండి, డిటెక్టివ్ గారూ, చచ్చి ఏ లోకానో వున్న నా వాళ్ళకోసం ఇక్కడ బ్రతికున్న నేను పాటుపడలేను. వాళ్ళు నా కోసం ఇప్పుడేం చేస్తారు? నేనేదో వాళ్ళకోసం చేస్తే నా తృప్తికేగా? వాళ్ళ తృప్తి నాకెలా తెలుస్తుంది? కాబట్టి నాకిలాంటి సెంటిమెంట్స్ లేవు. నాకు నా కర్తవ్యం ముఖ్యం. నా కాయుష్షు ఎక్కువేం లేదు, వింటున్నారా? ఈలోగా నేను చేయాల్సిందేదో వుంది. దీనికి అడ్డంకులెన్నో వున్నాయి. వాటిని తట్టుకోవాలంటే నాకు వీళ్ళ ఆశ్రయం పొందటం తప్ప మార్గంలేదు. బయటవుండి ఒక్కదాన్ని ఇవన్నీ సాధించలేను. నన్ను దహించి వేస్తున్న ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలంటే, ఈ హంతకుల అండ కోరుకోవడం కంటే గత్యంతరం లేదు నాకు...."

"నీ వాదం అర్థంలేకుండా వుంది" అన్నాడు లాల్ కోపంగా, "నీ వాళ్ళ విషయంలో నీ అభిప్రాయం నీ పిరికితనాన్నే తెలుపుతుంది, సుహాసినీ. నీ మానాన్ని దోచుకున్న వాళ్ళమీద ఏర్పడ్డ కసి—నీకు నీ వాళ్ళను పొట్టన బెట్టుకున్న వాళ్ళమీద లేదంటావా? యూ ఆర్ స్టుపిడ్, మైండ్ లెస్, పర్వర్టెడ్ గర్ల్, అన్ ఫెయిత్

ఫుల్ డాటర్. ఐ హేట్ యూ, సుహాసినీ!"

ఆమె ఉద్రేకంగా చూసింది, "ఏమిటి మీరసహ్యించుకునేది? ఎవర్ని మీరసహ్యించుకునేది? ఆడవాళ్ళని హింసించే దుర్మార్గుల్ని అసహ్యించుకోండి. స్త్రీని గౌరవించని నీచుల్ని అసహ్యించుకోండి! పైకి పెద్ద మనుషుల్లా వుంటూ వెనుక ఆ చెడు పనులు చేసే అవినీతిపరుల్ని అసహ్యించుకోండి! చేతనైతే వాళ్ళని అరికట్టండి! ఆడవాళ్ళని రక్షించండి! వాళ్ళకి న్యాయం కల్పించండి! లేదా, మీకు చేతకాదంటే వూరుకోండి! వూరికే విమర్శలు చేయకండి—నాకు నీతులు బోధించకండి!"

"నువ్వేదీ అర్థం చేసుకునే స్థితిలో లేవు."

"అవును, నేను, నావాళ్ళపట్ల ద్రోహం చేస్తున్నాను. కానీ బ్రతికివుంటూ బ్రతకలేక జీవచ్ఛవాల్లా వున్న నాలాంటి స్త్రీలకోసం నేనేం చేయబోతున్నానో తెలుసా, డిటెక్టివ్ గారూ? వాళ్ళ బాధలు రూపుమాపుతాను. వాళ్ళ కష్టాలు కడతేరుస్తాను. వాళ్ళింకముందు ఏ భయాలూ లేకుండా జీవించేలా చేస్తాను. ఆడదంటే ఆడుకునే బొమ్మకాదని కళ్ళు తెరిపిస్తాను ఆటగాళ్ళకి. వాళ్ళ ఆటలన్నీ కట్టిస్తాను. ఆడదానిపై చెడు దృష్టి వేసేముందు నన్ను తలచుకుని జంకేలా గుండెల్లో నిద్రపోతాను—"

"ఓహ్.... చాలా చాలా చేస్తున్నావు."

"చూస్తూండండి — రేపట్నించి ఏం జరుగుతుందో!"

"ఏం జరుగుతుంది? కన్పించిన ప్రతి మగవాడిమీదా నీ కసి తీర్చుకుంటావా? అయితే నీ యెదురుగా నేనున్నాను—"

"మీరైనా మరెవరైనా ఆడదానిపట్ల అన్యాయంగా ప్రవర్తించారని తెలిస్తే వదలను!"

"ఓహ్....ఐసీ...."

"ఏ దుర్మార్గుడూ నానుంచి తప్పించుకోలేడు!"

"కానీ వాళ్ళనెలా తెలుసుకుంటావు నువ్వు?"

"అది మీకే తెలుస్తుంది—రేపుదయం చూడండి" ఆమె లేచి నిలబడింది వెంటనే, "నేను చేస్తున్న పనులు ఎప్పటికప్పుడు మీకు తెలుస్తుంటాయి. బహుశ నేను మళ్ళీ మిమ్మల్ని కలవకపోవచ్చు. వస్తాను, విశ్రాంతి తీసుకోండి."

ఆమె వెనక్కి తిరిగి చకచకా నడిచింది తలుపు దగ్గరికి.

లాల్ ఆమెనే చూస్తూండిపోయాడు అంపోశనగా.

* * *

ఆమర్నాడుదయం బహుశ ఇంకే విపరీతాన్ని ఆశించకుండా నిదురలేచిన జంటనగరాల ప్రజలకి, అంతా పసుపుమయంగా కన్పించింది....

ఎటు చూసినా పసుపురంగు. ఎటు వెళ్ళినా పసుపురంగు. పసుపు....పసుపు....పసుపు....నగరమంతా పసుపుమయమే!

ప్రతి ఒక్కరి చేతిలో ఆ పసుపు రంగు కరపత్రాలే!!

ప్రతీ ఇంట్లో, ప్రతీ వీధిలో, ప్రతీ మూడలిలో, ప్రతీ షాపులో, ప్రతీ హోటల్లో, ప్రతీ స్కూల్లో, కాలేజిలో ప్రతీ పార్కులో, ప్రతి రైల్వేస్టేషన్‌లో, ప్రతీబస్టాపులో, ప్రతీ ప్రభుత్వ కార్యాలయంలో, ప్రతీ బస్సులో...అవే! అవే! అవే! అంతటా అవే!

సంచలనం ప్రజల్లో. ఉరుకులూ పరుగులూ! ఉద్రేకాలు. ముచ్చట్లు. కొందరికి వినోదమైతే, కొందరికి

భయాందోళనలు. కొందరికి ఫార్సు అయితే, కొందరికి సీరియస్ విషయం. ప్రతీ భాషలో ప్రతీవారినీ అవి ఆకర్షిస్తున్నాయి. అదరగొడుతున్నాయి. ఇంతవరకూ జరిగిన హత్యల పరంపర ఇంకా వాళ్ళ మనసుల్లో భయాందోళనల్ని తొలగించలేదు. ఇప్పుడీ కరపత్రాల జడివాన వాళ్ళని ఇంకా ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తోంది!

ఇంత సంచలనం కల్గిస్తున్న ఆ కరపత్రంలో విషయం ఎవరూ, యెన్నడూ, కనీ వినీ ఎరుగనిది! .... అసలు వూహించలేనిది! పసుపు రంగు దేనికి చిహ్నం?

అభాగినులార! అదృష్టవిహీనులార! విధివంచితులార! శుభవార్త!

ఇదిగో మీకు వచ్చేసింది శుభోదయం....

మీరింతకాలం మీ దౌర్భాగ్యానికి దుఃఖిస్తున్నారా? మీ శకలమైన జీవితాల్ని చూసి జడుసుకుంటున్నారా? చెదిరిపోయిన మీ కన్నె కలల పంటకి మిమ్మల్ని మీరు నిందించుకుంటున్నారా? కాటుతిన్న మీ మనో మాన మర్యాదలకి నిస్సహాయులై —శవాలుగా జీవిస్తున్నారా? కూలి ధ్వంసమైన మీ స్వప్న సౌధాలకి క్రుంగి కృశిస్తున్నారా?

అయితే ఇక మీకు భయంలేదు....

అవును విచారం లేదంటున్నాము.

దుఃఖము ఇక వలదంటున్నాము.

ఎందుకని? అదెలాగ?

ఎలాగంటే—ప్రియ సోదరీమణులార — సదా మీ సర్వ రక్షణకై అభయ హస్తాన్ని చాస్తూ ఇదే సుమా హఠాన వెలసిందొక నవ సేవా సైన్య సమితి!!

ఈ సమిది మీది. మీ సమస్యలు మావి.

మీ సహాసాన్య పరిష్కారమూ, మా ఈ ప్రయోగ లక్ష్యమూ, ఈ నవనాగరిక నర సమాజములో చీడ పురుగులన దగినవారిని ఏరివేయడమే.

ఎచట స్త్రీలు స్వేచ్ఛతో, సుఖసంతోషాలతో వుంటారో, అదే నిజమైన, స్వచ్ఛమైన మానవ సమాజము; ప్రపంచము.

అటువంటి ప్రపంచ స్థాపనమే మా పరమధ్యేయంగా స్వీకరించి, సర్వ స్త్రీ జన రక్షణకు చిత్తశుద్ధితో శ్రమించుటకై రంగ ప్రవేశము చేస్తున్న మా ఈ సేవా సంసకు, మీనుంచి పూర్తి ప్రోత్సాహ సహకారాలు లభిస్తాయని ఈ సందేశం ద్వారా ఆశిస్తూ, మా ఈ మహత్తర, నిస్స్వార్థ లక్ష్య సాధనకు ఎట్టి ఆటంకమూ ఎదురవబోదని గాఢంగా విశ్వసిస్తున్నాము.

సోదరీమణులార!

మీకు తెలుసు—గత కొన్ని దినములుగా మన నగరములో జరుగుతున్న సంఘటనలు-లైంగిక అవలక్షణాలు ప్రకోపించడమే అట్టి దురదృష్టకర, సభ్య విహీన సంఘటనలకు కారణమని మీకు వేరే చెప్పనవసరము లేదు. అటువంటి ఒక దుష్కృత్యానికి బలియైన అభాగిని, సుహాసిని గాథ ఇంకా మీ హృదయాలని చలింప జేస్తూనే వుంటుంది....

అదిగో!

మా ఆశయ సాఫల్యతకు ఎన్నో కష్టనష్టాల కోర్చి, విజయము పొంది, ఎట్టకేలకు మా ప్రతినిధిగా కొని రాబడిన ఈ ప్రచండ, ప్రళయ స్వరూపిణి సుహాసినీ దేవియే మా అధ్వర్యములో మీ కన్నీళ్ళనీ, కష్టాలనూ కడతేర్చడానికే కంకణం గట్టిందని చెప్పడానికి, మాకు

గర్వము చాలడంలేదు!

ఆమె చతురతకు మచ్చుతునక లనదగిన అయిదు వధింపులను విన్న మీరు గాంచారు!

ఆమె శక్తియుక్తులపట్ల వూహించని విహ్వాలతాళ్చాల్యాలతోపాటు, ఆమెపైన ఎనలేని భక్తిగౌరవాలూ మీకు ఏర్పడే వుంటాయి!

అందుకే — ప్రియ సోదరీమణులార — ఆమెకు ఈ అమూల్యమైన సేవలను ఈ సందర్భముగా వినియోగించుకోవడం మీ విద్యుక్తధర్మమని విజ్ఞప్తిచేస్తూ, దీనికి మీరెప్పుడు వెనుదీయబోరని ఇందుమూలంగా విశ్వసిస్తున్నాము.

ఇప్పుడు మీరు చేయవలసినదల్లా అతి సులభమైన, స్వల్ప ప్రయత్నమే!

మిమ్మల్ని వంచించిన, లేక వంచించబూనిన, లేక వంచించ బూనుతున్న అప్రాచ్యుడియొక్క పూర్తి చరిత్రను, లిఖితపూర్వకముగా మా చేతులలో వుంచడమే!

ఆ పిదప అంతయూ మా ధ్యేయానుసారంగానే జరిగిపోతుంది....

దీనికి మీకయ్యే ఖర్చు — ఒక పోస్టుకవరు ఖరీదు మాత్రమే!

కనుక సిద్ధంకండి!

ఇక త్వరపడండి! త్వరపడండి! ఇప్పుడే పూనుకోండి!

రండి ముందుకు! చేయూతనివ్వండి మాకు! నీచ ప్రభుద్ధుల్ని నిర్మూలించి నందనవనాన్ని నిర్మిద్దాం!

ఇట్లు

— సదా మీ శ్రేయస్సునుకోరే

P. S. అడ్రసు చెప్పండి—
అంత కొండిస్తాం!

స్నేక్ సొసైటీ
17, ప్రకాష్ నగర్, బేగం పేట,
హైదరాబాద్—500016.

సుహాసినీదేవీ జిందాబాద్! స్నేక్ సొసైటీ వర్థిల్లాలి!!

* * *

ఒకటి కాదు, రెండు కాదు. లక్షల సంఖ్యలో కరపత్రాలు ప్రజల చేతులు మారుతున్నాయి.

దీనివల్ల పోలీస్ హెడ్‌క్వార్టర్స్‌లో కలిగినంత సంచలనం మరెక్కడా లేదు. వాళ్ళకిది ఓపెన్ ఛాలెంజి! ఛాలెంజీల్ని ఎదుర్కోవడం వాళ్ళకి ప్రిస్టేజి ఇష్యూ.

ఒకవైపు డి. జి. పి. ఆఫీసులో ఉన్నతాధికారుల అత్యవసర సమావేశం ఏర్పాటవుతూండగా, మరోవైపు ధైర్యంగా ప్రకటించబడ్డ ఆ శత్రుకూటమి చిరునామాకు కొన్ని సాయుధ దళాలు తరలి వెళ్ళాయి... బేగం పేటకి.

అక్కడా శించినట్టే ఎదురైంది—ఆ చిరునామాగల మేడ ఖాళీగా వుంది, తాళంవేసి. తీవ్రంగా దర్యాప్తు చేసి, ఆ మేడ యజమానిని ఎర్రమంజిల్‌లో పట్టుకున్నారు. అప్పుడా మేడని రెండు రోజులక్రితమే ఒక పెద్దమనిషి అద్దెకి తీసుకుని అడ్వాన్సు చెల్లించాడని చెప్పాడతను.

అతను అడ్రసు ఇవ్వలేదు. యజమాని చెప్పిన ఆనవాలు ఉపకరించలేదు.

ఆ మేడముందు మఫ్టీల్ని ప్లాంట్ చేశారు.

(ఇంకా వుంది)